

DEN TREDJE UTVANDRING

Alle ting er mulig, bare tro.

La oss bøye våre hoder nå for et ord i bønn. Med våre hoder bøyd, lurer jeg på om det er noen spesielle bønneemner som ønskes å gjøres kjent foran Gud. Bare løft hånden, og, rett bak din hånd, bare hold ditt bønnebegjær.

² Himmelske Far, vi er takknemlige for dette, nok en gang å være samlet sammen, på denne siden av Evigheten. Og vi ser denne morgen etter at fornyelse av kraft skal komme fra Deg, for å gi oss mot for reisen som ligger foran. Vi er samlet slik hebreerbarna var i de tidlige morgenene, for å få manna som hadde blitt tilveiebrakt for dem i løpet av natten, for å styrke dem gjennom den kommende dagen. Vi samles for den åndelige Manna denne morgen, som vil gi oss styrke for reisen.

³ Bak enhver av de hendene som gikk opp, så vet Du alt de har behov av, Herre. Og jeg ber, min bønn med deres, foran Deg, at Du vil møte ethvert behov de har. Helbrede de syke og lidende, Herre. Vi vet at Du er Gud, og kan gjøre alle ting, og har lovet å gjøre dem om vi bare kan gjøre slik sangen har befalt oss, *Bare Tro*, og slik vi har hørt de herlige ordene, *Vandre og samtale med Kongen*.

⁴ Nå, Far Gud, velsigne Ditt Ord som Det går frem denne morgen, og måtte Det finne Sitt hvilested i våre hjerter, slik at Det kan bringe frem de tingene vi ber om, Far. I Herren Jesu Navn ber vi om det. Amen.

Vær så god å sitt. Mange takk, søster.

⁵ Jeg tror det har blitt sagt, "Jeg var glad da de sa til meg, 'La oss gå til Herrens Hus.'"

⁶ Som vi forlot Hot Springs i går, sa broder Moore, "Broder Branham," sa, "du, vil du ikke kjøre ned, Texas, og med meg på stevnet der nede," sa, "hvile ut litt et par dager?"

⁷ Jeg sa, "Jeg har to møter i morgen."

Han sa, "To møter?"

Jeg sa, "Ja."

⁸ Sa, "Så hardt som du forkynner her," sa, "en mann burde hvile en uke etter hvert av dem." Sa, "Ta en pastor, som gir sitt budskap søndag morgen, og så videre," sa, "så hviler han resten av uken. Og, sa, og kanskje det er tretti minutter, eller noe." Og sa, "Du forkynte i omtrent to eller tre timer her, på én gang," sa, "så, dag etter dag, og noen ganger to ganger for dagen, og deretter har du en bønnekø, all den skjelningen." Sa, "Nå sier du at du drar hjem, og skal ha to møter på søndag?"

Jeg sa, “Ja sir.”

Sa, “Hvordan klarer du det?”

Jeg sa, “Min hjelp kommer fra Herren.” Skjønner?

⁹ Det er sent, som en, noen sa for en stund siden, i bønn, idet jeg kom gående inn. Det er sent, og nøden er stor, og vi er her for å prøve å legge vår del til, for å hjelpe denne veldige tid vi er i.

¹⁰ Nå, om Herren vil, i kveld, ønsker jeg å tale over emnet, “Er ditt liv Evangeliet verdig?” Det er, jeg ønsker å ta det opp på bånd.

¹¹ Og nå, jeg vet ikke om de kommer til å ta dette opp på bånd denne morgen, eller ikke. Jeg ser noen i rommet der borte. Noen av—noen av karene er der inne; jeg regner med at de er. Jeg gjorde. . . . Jeg trodde at broder Neville ville gjøre dette. Jeg spurte, forrige søndag, bare om han kunne ha sitt. . . . bare gå frem med sitt budskap; og så gå fram, og bare la meg komme inn med noe etter ham. Men, hvis de ønsker å ta opp søndagsskoletimen på bånd, vel, så er det fint.

¹² Og så, om Herren vil, neste søndag, det vil si, hvis Herren tillater det og vi er her, ønsker jeg å tale over emnet som jeg har villet i lang tid, og lovet at jeg ville tale Budskapene som det fra tabernaklet, først, disse innspilte Budskapene. Jeg ønsker å anklage denne generasjonen for å ha korsfestet Jesus Kristus; neste søndag morgen, om Herren vil.

¹³ Og nå, i kveld, klokken syv eller halv åtte, er—er Budskapet “Er ditt liv verdig?”

¹⁴ Nå, noen ganger, når jeg taler om disse Budskapene slik som det, så sier jeg ting som er veldig hardtslående. Og jeg mener det egentlig ikke akkurat for denne menigheten her, eller noe. Husk, når jeg taler, så går det verden rundt. Skjønner? Og vi har et lydbånd satt opp, verden rundt, og de tar disse Budskapene langt inne i jungelen og over alt. Og den Hellige Ånd leder meg noen ganger til å si noe som kan være akkurat den tingen Han ønsker for noen helt nede i Australia, et eller annet sted, eller noe. Så, kanskje, noen tilfeller, så vil du si, “Vel, nå, det tilfellet eksisterer ikke her. Hva sier han det for?” Kanskje det er for et annet sted, forstår du. Så, ja, jeg er sikker på at dere folk forstår det, at disse Budskapene ikke er rettet mot noen. Det er bare rettet til Menigheten, som helhet, over alt, og hva enn Herren ville lede oss til å si og gjøre.

¹⁵ Hadde en herlig tid nede i Hot Springs, og, på et gammeldags pinsemøte. Jeg er sikker på at mange av dere er tilfredse som er pinsevenner der nede, siden dere—dere som dro ned. Vel, bare, jeg kjenner ikke gruppen. Jeg hadde bare tenkt å dra ned i en uke, og jeg gav to eller tre dager. Men, jeg ønsker å si én ting. I det møtet, hadde de sannelig tro til å tro. Hvis noen av dere var der. . . .

16 Som, jeg vet, denne kvinnen her, som sitter på hjørnet, jeg vet ikke hvem hun er. Eller, rett her, jeg vet at hun var der. Og jeg vet at et par brødre var der, broder Jackson, og dem, broder Palmer.

17 Det er hva folk får når de har tro. Forstår dere? La dere merke til den helbredelseskøen? Det var ikke én som kom inn eller gikk ut som ikke Gud helbredet. Skjønner? Skjønner? Og så, når du har tro. . .

18 Og en annen ting, det er kanskje noen av dere, som kanskje ikke forstår den følelsen, dansing, roping. Vel, de bare. . . De ser ikke på noen bestemt person. De bare roper foran Gud. Ser dere? Det er helt i orden.

19 Men, jeg ønsker å si, det er en av de—en av de renest utseende gruppene med kvinner jeg noen gang har sett, det lange håret, og—og folk fra langt der inne i jungelen, inne i bushen. Men jeg tror ikke jeg så noen der omkring som er så moderne i utseendet, dere vet hva jeg mener, med all slags sminke og ting på. Og, det synes. Jeg er kanskje ikke enig med dem i alt de forkynner, men jeg kan sannelig være enig der. Det så ut som kristne for meg.

20 Så, Herren ledet meg til å tale over et emne i går, eller i forgårs, ved lunsjtid. *Bare en gang til, Herre.* Og i menigheten, noen av dem der visste det ikke, jeg gjorde det for en hensikt, fordi Herren ledet meg til å gjøre det. Denne lille gruppen var i ferd med å drive inn i noe, og Herren hjalp med å la det gjøre det. Så, det var bare herlig. Jeg er sannelig. . .

21 Dere vet, ting skjer, hvis du ikke har et åndelig øye, får du ikke tak i det. Skjønner? Du må se fremover mot de tingene.

22 Jeg kom inn. Og denne broder Ungren, det er vel andre gangen jeg noen gang har hørt mannen synge. Akkurat i det jeg kom gående inn i rommet sang han, *Jeg vandrer og jeg samtaler med Kongen.* Jeg tenkte, "Er ikke det vakkert!" Hvordan Kongen noen gang kunne. . . Skjønner? Dere skjønner, å vandre og samtale, det betyr at det er et konstant fellesskap. Ikke bare i kirken, men over alt, vandre og samtale med Kongen.

23 Og der, kikket opp på veggen, og det var et kort som var festet til et lite bilde der inne, eller en slags scene som en mann ved navn George Todd hadde—hadde malt for meg. Jeg vet ikke hvorfor mannen i det hele tatt gjorde det. Kanskje, kanskje han bare ikke tenkte, og han hadde malt det. Det er et bilde av et fjell, inne i skogen, og—og bekken sildrer nedover. Og på den andre siden av bekken står et dådyr med en kalv, med ørene sine i været, og ser over bekken. Jeg vet ikke om herr Todd er her. Jeg kjenner ham ikke. Men, jeg ønsker å si dette, Herren talte til meg da jeg så på det bildet. Og kanskje han ikke visste det da han malte det.

24 Husker dere den lille fortellingen min om hjorten som den karen skulle til å skyte, og hans lokking? Vel, hun er der med sin kalv, så, ved livets vann. Ser dere? Inspirasjon, hvordan morhjorten og hennes barn var der! Og jeg tenkte, “Ja. Og på den andre siden, hvor det er, ved de eviggrønne trærne, har jeg en—en mor og barn der borte, også, som venter der.”

25 Takk broder, broder George Todd, hvis mannen er her denne morgen.

26 Nå, jeg skulle ha søndagsskoletimen. Jeg er vanligvis ganske langtrukken med den.

27 Det er noe som fortsetter å bevege seg på mitt hjerte, jeg vet ikke hvordan, siden i går. Nå, vi . . . hvis Herren . . . er et—er et emne. Jeg er i ferd med å bli gammel, og jeg—jeg vet ikke hvor mye lenger jeg kommer til å være her. Men det er et stort spørsmål i menigheten, som har fått menn til å være uenige, og ha forskjellige ideer.

28 Akkurat som spisingen av “eplet.” Og jeg forkynte over Budskapet, og jeg tror, fast bestemt, at jeg kan bevise det ved Skriften, at det ikke var epler. Forstår dere? Forårsaket mye forvirring.

29 Så, kanskje, før vi drar . . . Vi må gå tilbake nå, om cirka tretti dager, vet dere, tilbake til Arizona. Og så dersom, før jeg drar, om Herren vil, ønsker jeg å ta Skriften. Og ikke ta det opp på bånd. Hvis de gjør, ikke selg lydbandet. Ikke la det komme ut. Jeg ønsker å forklare den virkelige Sannheten om ekteskap og skilsmisse. Det er et spørsmål. Og dette er de siste timer, at, “Når alle Guds hemmeligheter skulle være fullendt.” Og i går, som jeg kom opp over fjellene, omtrent ved dagslys, syntes den Hellige Ånd å si til meg, “Ta det opp på bånd og legg det bort,” Jeg vet ikke hvorfor, men, “den virkelige Sannheten om ekteskap og skilsmisse.”

30 Noen av dem sier, “Folk kan gifte seg hvis de kan sverge at de var i utroskap.” Og andre sier, “Vel, hvis de behandler hverandre dårlig, og—og de ikke kan leve sammen; det er bedre å leve, i fred, på jord, enn å leve i helvete på jord.” Og alle disse ulike spørsmålene! Og noen vier dem bare på hvilken som helst merkelig måte. Og noen ønsker å sprinkle vievann på dem, og snu dem tilbake, og si, “De var aldri gift.” Og velsigne dem, og ta dem tilbake til kirken igjen. Det er all slags forvirring. Men, hvis det er så mye forvirring, så er det en Sannhet et eller annet sted.

31 Jeg tror, og sier dette med ærefrykt, jeg tror at Herren har åpenbart det til meg, og jeg . . . Sannheten. Og hvis det hadde kommet ut blant menighetene, ville det rive tingen i stykker. Som, kanskje det burde bli. Men, det er . . . Jeg vil heller bare la pastorene, bare la pastorene for menighetene få lydbandet. Og la dem spille det, og så kan de lede an fra der

av. Men jeg ønsker bare å ta det opp på lydbånd, for å vise den virkelige Sannheten om det. Jeg tror at dette er timen da disse "hemmelighetene skal være fullendt," fullførte. Man har forsøkt seg på dem, som vi sa, ned gjennom tidsaldrene, fra lydbåndene, slik vi har brakt disse *Syv Segl*, og *Syv Menighetstider*.

³² Og vi står nå ovenfor en tid for de *Syv Trompeter*, og deretter *Skålene*. Og kanskje vi kunne ta et to-ukers møte og legge dem begge sammen. Jeg ønsker å få tatt det opp på bånd.

³³ Og så, i tillegg til det, prøver jeg nå å få det korrekturlest, og lage bøker av det, av *Menighetstidene*; syv bøker av menighetstiden, syv lydbånd, og lage det slik. Vi kan få det gjort så billig som vi bare kan, slik at alle kan få tak i det. Deretter, hvis Herren drøyer, og jeg går bort, vil dere se at tingene jeg har sagt i Herrens Navn vil gå i oppfyllelse akkurat slik Det ble sagt. Har aldri slått feil, hittil, og noe av Det er nødt til å skje senere.

³⁴ Og jeg—jeg stoler på at Herren lar oss gjøre det ganske straks. Vi vil informere folket, en gang, fordi det er mange som liker å komme og høre disse tingene. Og jeg—jeg setter pris på det.

³⁵ Om ingen trodde Det, eller hørte på Det, hva godt ville det gjøre meg å stå her og si noe om Det? Skjønner? Det ville være som å kaste brød på vannet. Det ville være som . . . Om ingen kom til å tro det, da ville det være som å kaste perler for svin. Men det er tusener ganger tusener som tror Det. Skjønner? Og de holder fast på hvert Ord. Og vi ønsker å få så mange inn som mulig, når vi—når vi blir klare til å ha disse møtene, og, til Herrens ære. Og vi stoler på at Gud vil gi det til oss.

³⁶ Og jeg ønsker ikke å ha det før jeg er Guddommelig inspirert til å gjøre det. Gud har en tid for alt. Skjønner? Du må ikke gå foran det. Hvis du skjærer hveten din før . . . Setter de inn skurtreskeren der før den er moden, vil du miste størstedelen av hveten din. Forstår dere? Så når ljaen er klar til å bli satt inn, vil Gud sette den inn, da vil vi sette i gang med å høste. Men jeg bare . . .

³⁷ Når jeg føler meg presset på den måten. Jeg trodde jeg ville riste det av meg etter en liten stund. Hele dagen i går kunne jeg ikke få det ut av tankene mine, hele natten forrige kveld. Gikk til sengs rundt klokken tolv. Hadde omtrent tre timers søvn natten før. Og forrige natt fikk jeg ikke sove. Fremdeles var det Noe som sa, "Spill denne *Ekteskap og Skilsmisse* inn på lydbånd." Ser dere? Så jeg—jeg . . . Om Herren vil, hvis det fortsetter å være på mitt hjerte og Herren viser meg noe mer om det, vel, da, vil jeg . . . vil jeg—jeg kanskje ta det opp på lydbånd. Forstår dere?

³⁸ Men husk, kun for forkynnere. Kom dere, men, og lytt. Men selve lydbåndet, la . . . Dere forstår, det kommer ut

blant forsamlingene, og noen er *denne* veien, og noen *den* veien, og de gjør seg opp sin egen mening. Og jeg ønsker at forkynnerbrødre skal ha dette i sine egne kontorer, og så la dem gå derifra, for det er de som er de ansvarlige. Det er dem. Skulle likt å gått ned og spilt det for dommeren, noen av disse embetsmennene. Ja.

³⁹ Se hva Herren sa om dette *Ekteskap og skilsmisse*. Det er mer hellig enn folk tror det er. Og det overlapper helt med *Slangens sæd*. Akkurat den samme tingen, som bare beveger seg videre, det er disse mysteriene. Husk, "I de dager til den syvende engel, skulle alle Guds hemmeligheter være fullendt," disse ukjente tingene som Herren ville nøste sammen. Nå, så langt. . .

⁴⁰ Husk nå, sju tretti er når dere starter møtet deres. [Broder Neville sier, "Ja."—Red.] Nå, broder Neville, hvis du har et budskap for i kveld, forkynn det. Ikke sant? ["Nei, sir."] Vil ikke ta meg mer enn omtrent en time eller femogførti minutter, og jeg vil ta opp resten på bånd.

⁴¹ Jeg liker å lytte til broder Neville. Jeg elsker ham. Han er min broder. Og jeg—jeg synes han er en fantastisk taler, en flott forkynner. Og jeg. . . En ting jeg liker med broder Neville, når han sier noe så lever han hva han snakker om. Nå, det er—det er hovedsaken.

⁴² Dere vet, du kan leve en kar en tale bedre enn du kan forkynne ham en. "For dere er selv skrevne brever, lest av alle mennesker." Nå, la oss, før vi. . .

⁴³ Vi kan bla i sidene, men Gud må åpne denne søndagsskoleleksjonen, så la oss bare be Ham om å gjøre det.

⁴⁴ Himmelske Far, vi—vi ser ved tro mot fremtiden. Jeg ser nå, ved tro, mot noe som kommer, Herre, over jorden, som kommer til å trekke Ditt folk sammen. Når vi ser de nominelle kirkesamfunnene bli stående på stedet hvil og bli så uenige, så skyver det virkelig folket ut; akkurat slik det var i Egypt, en farao ble oppreist, som ikke kjente Josef.

⁴⁵ Slik det var i Tyskland, og—og oppe i Russland, og Italia, folket reiste opp Josef'er, Hitler og Stalin, Mussolini, som hatet jøden. De måtte dra tilbake til sitt hjemland. Gud, Du har måter å gjøre ting på, som vi ikke forstår. Og Du presset dem. Ikke noe hjem i Tyskland; alt tatt bort fra dem. Også, i Italia, Russland, ikke noe sted å gå. Og de ble sendt tilbake til sitt hjemland, bare for å oppfylle Ordet.

⁴⁶ Å, Guds kjærlige hånd! Hvordan det noen ganger ser ubarmhjertig ut, måten folk lider på, men det er fremdeles Jehovas omme hånd, som leder Sine små barn. Vi takker Deg, Herre.

⁴⁷ Jeg ber nå, Gud, ettersom jeg ser dagen hvor denominasjonen presser de troende. Utstøter dem, sier at,

“Deres navn må være på deres bok, ellers går de fortapt. Ikke ha noe å gjøre med den andre gruppen.” Det er bare Jehovas ømme hånd, som leder dem til Livets Tre. Jeg ber, Gud, at hver og en. Jeg vet de vil. Fordi det er Ditt Ord, og Det kan ikke svikte. Og måtte vi bli ledet til Livets Tre, slik at vi kan bli en eier av Evig Liv, se Guds hånd, og, med troens øyne se forbi disse skyggene som vi vandrer i dag, se Løfteslandet som ligger like foran.

⁴⁸ Velsigne Ditt Ord, denne morgen, Herre, disse få Skriftstedene og notatene som jeg har skrevet ned her. Må den Hellige Ånd komme nå, som jeg innvier meg selv, tungens og tankens omskjærelse, sinnets. Og menigheten innvier sine ører av forståelse, deres hjerter, og vi alle sammen, slik at Du vil tale til oss gjennom Ditt Ord, for Ditt Ord er Sannhet. I Ordets Navn, Jesus Kristus, ber vi om det. Amen.

⁴⁹ Nå, slå opp i deres Bibler i 2. Mosebok. Og nå ønsker jeg å lese et utdrag av Skriften fra 2. Mosebok, det tredje kapittel, fra 1 til 12. Bare lytt nøye mens vi leser. 2. Mosebok, det tredje kapittel, 1 til 12.

Nå Moses gjette småfeet til sin svigerfar Jetro, presten i Midjan: og han drev småfeet på den andre siden av ørkenen, og kom til Guds fjell, endog til Horeb.

Og Herrens engel viste seg for ham i en flammende ild, midt ut fra en tornebusk: og det . . . han . . . og han så, og, se, tornebusken brant med ild, men tornebusken brant ikke opp.

Og Moses sa, jeg vil nå gå bort dit, og se på dette mektige synet, det at tornebusken . . . hvorfor tornebusken ikke brenner opp.

Og da Herren så at han gikk bort for å se, . . .

⁵⁰ Ønsker å legge vekt på det!

Og da Herren så at han gikk bort for å se, kalte Gud på ham midt ut fra tornebusken og sa: Moses, Moses. Og han svarte, Her er jeg.

Da sa han, Kom ikke nærmere: men ta skoene av føttene dine, for stedet du står på er hellig grunn.

Så sa han, Jeg er din fars Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud, og Jakobs Gud. Da skjulte Moses ansiktet; for han fryktet å skue mot Gud.

Og Herren sa, Jeg har sannelig sett hvordan mitt folk fornedres i Egypt, . . . Jeg har hørt klageropet deres over slavedriverne; for jeg kjenner sorgen deres;

Og jeg har kommet ned for å fri dem ut fra egypternes hånd, og for å føre dem opp fra det

landet til et godt land...et vidstrakt land, og et land som flyter med melk og honning; til området til kanaaneerne, . . . hetittene, . . . hevittene, . . . jebusittene.

Og se nå, derfor er klageropet fra Israels barn kommet til meg; og Jeg har også sett undertrykkelsen hvordan egypterne har undertrykket dem.

Derfor kom nå, så skal jeg sende deg til Farao. . . .

⁵¹ La du merke til det? “Jeg har kommet ned.” Men, “Jeg sender deg.” Gud, som går i et menneskes skikkelse. “Gå.” La meg lese det tiende verset igjen.

Derfor kom nå, så skal Jeg sende deg til Farao, så du kan føre mitt folk, Israels barn, ut av Egypt.

Men Moses sa til Gud, Hvem er jeg, så jeg skulle gå til Farao, og så jeg skulle føre Israels barn ut av Egypt?

Og han sa, Jeg skal sannelig være med deg; og dette skal være et tegn, på at jeg har sendt deg: Når du kommer ut. . . .

⁵² Beklager.

. . . Når du har ført folket ut av Egypt, skal du tilbe Gud på dette fjellet.

⁵³ Har ikke lagt merke til det, før, men i det jeg følte meg veldig dypt inspirert av Ånden denne morgen, fikk jeg tak i det akkurat da. Gud, som sendte Sin tjener tilbake dit han hadde løpt fra, Han gav ham et fjell som tegn. Hadde aldri lagt merke til det før akkurat da. “Dette vil være et Evig tegn for deg.” Skjønner?

⁵⁴ Nå kommer vi til å tale, denne morgen, over emnet om den andre utvandring nå; for Guds folk; eller utkallelisen av Guds folk. *Utvandring* betyr “ført ut; kalt ut; tatt bort fra.” Og jeg ønsker å bruke det som et emne, om Guds folks andre utvandring. [Broder Branham navngir den, *Den tredje utvandring*, i kveldsmøtet—Red.]

⁵⁵ Nå, de har hatt mange utvandring, selvsagt, men jeg snakker om den gangen da Gud kalte til en utvandring, en adskillelse fra hvor de var, på det daværende tidspunkt. Her gjør Gud Seg klar til å oppfylle Sitt Guddommelige lovede Ord, som Han hadde gitt til Abraham, og til Isak, og til Jakob. År, hundrevis av år hadde gått, men likevel, Gud glemmer aldri Sitt løfte. I sesongen, den rette tiden, innfrir Gud alltid Sitt løfte.

⁵⁶ Derfor kan du hvile sikkert i at det som Gud har lovet i denne Bibelen, det vil Han gjøre. Bare ikke noen vits i å prøve å tro noe annet, og si, “Vel, profeten tok, tok kanskje feil,” eller, “det kunne ikke ha skjedd i denne tid.” Så nesten umulig ut da, mer umulig enn det gjør nå. Men Gud gjorde det uansett, fordi Han lovet at Han ville gjøre det.

⁵⁷ Og se hvor enkelt Han gjør det. “Jeg har kommet ned. Jeg hørte ropet. Jeg husker Mitt løfte. Og Jeg har kommet ned for å gjøre det, og jeg sender deg. Gjør det du. Jeg vil være med deg. Sannelig, vil Jeg være med deg. Mitt ufeil-, ufeilbarlige Nærvær vil være med deg hvor enn du går. Vær ikke redd.” Ser dere? “Jeg kommer ned for å utfri.” Jeg er sikker på at det åndelige sinn griper det. Forstår dere? Forstår dere? “Jeg—Jeg vil—Jeg vil sende deg, for å føre Mitt folk til en utvandring. Kalle dem ut, og Jeg vil være med deg.”

⁵⁸ Nå, hvordan—hvordan vi kan hvile, hvordan troen kan få grobunn der. Skjønner? Gud kommer til å gjøre det. Han lovet det. Uansett hvordan, hva omstendighetene er, eller hva hvem som helst sier, kommer Gud til å gjøre det uansett, fordi Han lovet å gjøre det. Og Han gjør det så enkelt, at, det—det går over forståelsen til det kultiverte sinn som vil prøve å resonnerer over det, “Hvordan kan det gå til?”

⁵⁹ Det er ikke min hensikt å si at en mann nå, med et godt, sterkt sinn, flott utdannelse, at den mannen ikke vil forstå Det. Det er helt i orden, og fantastisk, så lenge han ikke bruker det til å resonnerer, men, den kulturen som han har, å tro Gud. La det bli overført til enkelheten i å lytte til hva Gud har sagt, og tro Det. Hans kultur vil hjelpe ham da.

⁶⁰ Legg merke til dette. Men når mannen prøver å resonnerer, “Det kan ikke gjøres,” da driver det ham bort fra Gud, konstant, hele tiden, når han prøver å—å lytte til hva, sin egen forståelse. Skjønner? Hvis du ikke forstår, og Bibelen sier en bestemt ting, bare konkluder Det med “Amen.” Bare la det gå på den måten.

⁶¹ Nå, i stedet for å henvise til disse Skriftstedene, kan dere skrive dem ned, i denne søndagsskoleleksjonen. Men jeg ville, kanskje, hvis dere ønsker å se på det. Men først, jeg har så mange her. La oss . . .

⁶² Før vi kan finne ut hva denne utvandring betyr, kommer jeg til å sammenligne utvandring nå; utvandring da, med utvandring nå, og se om det ikke går nøyaktig i parallell. En av dem er naturlig. Og nøyaktig de samme tingene som Han gjorde i det naturlige, gjør Han forbilledlig, mot-forbilledlig åndelig sett, den åndelige utvandring.

⁶³ Vidunderlig å se Guds Ord! Hvordan kan noen si at Det ikke er inspirert? Dette var for omtrent tjuen hundre år siden, vet dere. Og hvordan Han lovet, og hva Han har gjort og la det ut der som eksempel, hvordan Han—Han—Han får skyggen av noe til å vitne om det—det positive. Jeg kommer til det i kveld, mellom månen og sola, om Herren vil.

⁶⁴ Men først må vi ta et tilbakeblikk på 1. Mosebok for å se hvorfor de var nede i Egypt. Hvorfor ville Guds folk være ute av det landet? Når alt kommer til alt, Gud lovet det, rett

der hvor begynnelsen var, med Abraham, Isak og Jakob, i Palestina. Gud gav dem det landet, og sa, "Dette er det." Å, da, hvorfor var da folket ikke på det stedet som Gud hadde tilveiebrakt for dem?

⁶⁵ Det er spørsmålet også i dag. Gud gav oss en Pinse. Han gav oss Apostlenes Gjæringer. Han gav oss den Hellige Ånd, til å lede oss og guide oss. Han gav oss et Land. Og hvorfor er vi ute av Det? Hvorfor er menigheten ute av Det? Hvorfor lever ikke den store Kristne menighet i dag som Apostlenes Gjæringer igjen, og produserer den samme tingen? Det er en eller annen grunn til det.

⁶⁶ Vi vet alle at vi er splittet opp, og vi er i en forferdelig tilstand. Og den mest forferdelige tilstanden som—som Kristenheten noen gang har levd i, er i dag. Og vi er på . . . helt på kanten eller stupet av—av en veldig, forferdelig dom som venter menigheten. Og før denne dommen kan skje, kaller Gud til en utvandring, akkurat slik Han gjorde da. Amorittenes synder hadde blitt fylt opp, så Han—Han kaller til en—en åndelig utvandring. La oss nå gå tilbake et lite øyeblikk, billedlig, og finne ut.

⁶⁷ De dro ned i Egypt, bare på grunn av sjalusi mot en bror. Det er grunnen til at Israel var i Egypt på den tiden, ute av landet. Husk, Guds løfter var bare så lenge de forble i det landet.

⁶⁸ Kan dere nå se hva vi talte om i bønn, for noen få øyeblikk siden? Hvorfor måtte Gud forherde Faraos hjerte? For å få folket tilbake i det lovede land, før Han kunne velsigne dem, og bringe frem Messias til dem.

⁶⁹ Hvorfor måtte Han forherde Hitlers hjerte, til å være imot jøden, da han selv var halvt jøde? Hvorfor måtte Han gjøre det i Stalin, Mussolini? Skjønner? Mennesker som ikke er inspirerte, som en nasjon, de—de . . . Gud må ta tingene de lever av, landets lover, mange ganger, for å få Sine løfter til å bli oppfylt. Så Han måtte forherde disse diktatorenes hjerter, for å drive jøden tilbake til det lovede land. Det måtte være på den måten.

⁷⁰ Nå finner vi ut, at, i å dra ned, Josef . . . Vi kjenner fortellingen, som vi går tilbake inn i 1. Mosebok, og dere kan bare lese det. Fordi, jeg er bare litt sent ute med å komme i gang på denne lange søndagsskoleleksjonen, og jeg vil prøve å skynde meg.

⁷¹ Følg med nå. Les fortellingen når dere kan, om Josef, som ble født etter sine brødre, rett før den siste. Det åndelige sinn vil gripe det med en gang. Han var ikke det siste barnet; Benjamin var. Men i utvisningen, se her. Josef og Benjamin var fullblods brødre, og de eneste to som var brødre. Benjamin fikk aldri bekræftelsen før han møtte Josef. Og foran resten av dem, blir Benjamin gitt en dobbelt porsjon av alt som Josef gav. Ja vel. Legg merke til dette nå, vi ser at der nede, de var . . .

72 Han ble tatt fra sine brødre fordi han var åndelig. Han var en stor mann, selv om han var den mest ydmyke i flokken, den minste i flokken. "Og de hatet ham uten en grunn." De skulle ikke ha hatet ham. De skulle ha respektert ham. For, hvorfor hatet de ham, fordi han var en bror? Ikke akkurat det. De hatet ham fordi at Gud hadde mer med ham å gjøre enn med resten av dem. Skjønner? Han gav ham en—en—en—en åndelig forståelse. Han kunne tolke drømmer, fullkomment. Og han kunne forutsi ting som ville skje, fullkomment, helt nøyaktig slik de skjedde. Og han—og han la ikke fingrene i mellom.

73 Han så drømmen av disse kornbåndene som bøyd seg foran hans kornbånd, og da ble brødrene hans sinte på ham. Sa, "Jeg antar, da, du din lille fanatiker," med andre ord, "skal vi måtte bøye oss ned for deg en dag?" Men det var slik det skjedde. Ser dere? Hvordan skulle disse svære store kjempene noen gang bøye seg foran den lille, ubetydelige karen som stod der? Men de gjorde det, visst gjorde de det, og ba om nåde. Men han hadde ikke kommet til makt ennå, forstår dere. Han var bare da i barns skikkelse.

74 Og så ser vi, at ved å gjøre dette, at Josef ble tatt ut fra sine brødre, denominasjonene, og satt ut for seg selv. Ser dere? Brødrene hans, alle i landet. Og så kom det slik en stor ting. Vi forstår at Israel... så lenge de bodde på sitt bosted, og holdt på. Nå, det er en god ting å bli på stedet. Posisjonelt, det er rett. Men de kvittet seg med Ånden.

75 Fundamentalistene i dag vet posisjonelt hva de er, ved intellektuell forståelse av Bibelen, men det er ingen Ånd der. De har forkastet Josef, kastet Ham ut. De ville ikke ha noe med Det å gjøre. "Det er en gjeng med fanatikere. Det er en... Vi vil ikke ha noe å gjøre med Det." De har utvist Ham, solgt Ham til verden. De var utenfor sitt fellesskap.

76 Nå, ved å gjøre det, ble de tatt bort fra stedet, tatt ned til Egypt, senere.

77 Nå, fortellingen om disse sjalu brødrene har sannelig en stor parallell til den åndelige siden av det i dag. Vi—vi er alle klar over det, at det er ren sjalusi, ikke ren. Det er simpel, skitten, uren sjalusi. Forstår dere? Det er ingen renhet i sjalusi. Skjønner? Det er ikke noe annet enn skitten sjalusi. Når de ser den samme Bibel, og naturen av den samme Gud som skrev Bibelen, stadfeste Seg Selv, og så snu ryggen til Det, uten grunn. Ren... Vel, ikke ren. Som jeg sa, er det skitten sjalusi. Å se Gud helbrede de syke, reise opp døde, den samme Gud som levde i apostlenes dager! Det samme Evangeliet som de skrev, for denne åndelige reisen, er den samme Gud som gjør den samme tingen. Så de har ikke noe annet enn sjalusi, har utvist, "Og vi vil ikke ha Det blant vårt folk." Skjønner? Jager dem bort!

⁷⁸ De tenkte, brødrene, at de aldri ville ha bruk for en mann som det, så, "Hvorfor ikke bare bli kvitt ham?"

⁷⁹ Det er hva, samme tingen har skjedd i dag. De tror at, "Fordi menighetene våre har blitt intellektuelle, at vi har de best kledde forsamlingene, den største organisasjonen, de mest intelligente forkynnerne, at vi ikke har bruk for den Hellige Ånd slik Den var der tilbake." At de er hele. Med andre ord, handlinger taler høyere enn ord: At seminarene deres, og deres... deres—deres vesens hjerne, og deres sammenkomster og—og hvor de diskuterer denne tingen, og er mer skikket, med sine egne intellektuelle sinn, til å sette en Menighet i stand, bedre enn hvordan den Hellige Ånd kunne gjøre det. Så de trenger Den ikke lenger. "Det er Noe som vi ikke trenger i dag. Det er, den tiden er forbi." Nå, stemmer ikke det? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.] "Vi trenger ikke den Hellige Ånd for å helbrede de syke. Vi har leger. Vi trenger ikke den Hellige Ånd til å tale i tunger. Vi er alle sammen intelligente mennesker." Og når dere gjør det, tar dere Livslinjen rett bort fra deres rammeverk.

⁸⁰ Jesus sa til Jødene i Sin samtid, "Har dere ikke lest at 'Steinen som ble forkastet er Hovedhjørnesteinen som hele bygningen hviler på'?"

⁸¹ Nå, forstår dere hva jeg mener? Jeg er sikker på at dere—dere kan gripe det. At, grunnen til det nå, er fordi de trodde at de aldri ville ha bruk for Den. "Vi trenger ikke folk som taler i tunger. Vi trenger ikke folk som tyder tunger. Vi trenger ikke lenger de Gammeltestamentlige profetene til å sette oss på plass, ved den Hellige Ånd. Vi forstår Det." Skjønner? De har adoptert et menneskelaget system til å ta den Hellige Ånds plass.

⁸² Derfor er det mennesker som er utvalgte, har navnene sine i Livets Bok hos Lammet, de kan ikke gå for det. De er åndeligsinnede, og derfor kan de ikke gå for det. De tåler det ikke, uansett om deres fedre og mødre var i hvilken som helst organisert menighet.

⁸³ Når en menighet lager, gjør, kanskje den ikke ville si det rett ut. Å, nei. De vil ikke si det rett ut, men handlingene deres beviser det. *Her* er Ordet. Og den Hellige Ånd beviser det iblant disse, når Han kan få samlet dem sammen, at Han fremdeles helbreder de syke, og reiser opp døde, og taler med tunger, og kaster ut djevler. Så, det avhenger av... hva som er på innsiden av en person.

⁸⁴ Fru Arganbright der, tenkte det her om dagen mens hun satt der ute på fortauet og dro opp noe gress, da hun slo plenen. Jeg gikk forbi, rett ved siden av henne. Hun så ikke hvem jeg var, og jeg bare lot henne fortsette. Jeg fulgte med.

Legg nå merke til den Hellige Ånd i Hans store gjerning.

⁸⁵ Menigheten føler at den ikke trenger den Hellige Ånd. Menighetene vil fortelle deg det. Og mennene kan stå opp og gi det et slikt intellektuelt foredrag, og kan nesten få deg til å tro det. Nå, la oss stoppe der et øyeblikk. Sa ikke Jesus at de to ville være så nærme hverandre at, "Det ville forføre selve de Utvalgte om det var mulig"? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.] De intellektuelle foredragene ville være så polerte, at det ville—det ville forføre folket. Det er Evangeliet, det er menn som kan håndtere det ordet på en slik måte, at han nesten kunne få en hvilken som helst intellektuell person, om du bare stoler på deres intellekt, de—de ville fordømme den Hellige Ånd, og—og ta menneskes vei. Vi ser det.

⁸⁶ Nå, det er den samme tingen de tenkte om Josef, og de ble kvitt ham. Og åh, nede i Egypt, åh, hvordan vi kan tenke oss, hvor mange timer jeg kunne ha brukt. Du kunne bli her i tre år og aldri forlate det emnet, dag og natt, og fremdeles finne den Hellige Ånds store kjerne. Det åndelige sinn kan se ned mot Egypt og se denne forfølgelsen reise seg; kan se Josef bli tatt bort, for at forfølgelsen kunne oppstå. Og så se Gud, med Sitt hjul i hjulene, alt beveger seg rundt helt fullkomment. Se Potifar forkaste Josef; se den løgneren bli fortalt. Og se Josef i fengselet, og skjegget hans er utvokst, utvist fra sine brødre. Men så, helt plutselig beveget Gud seg inn. Ser dere?

⁸⁷ Hvordan vi kan se dette hjulet i hjulene, som beveger seg! Guds store plan som beveger alt opp til denne utvandringen, til denne tiden da Han ville kalle Sitt folk tilbake til landet igjen, tilbake til stedet, i posisjonen hvor Han kunne velsigne dem og plassere blant dem den Ene som Han hadde lovet Han ville plassere iblant dem. De måtte være i sitt land. Husk, de måtte komme ut av landet de var i, og komme seg inn i løftets land, før deres lovede Messias i det hele tatt kunne komme.

⁸⁸ Og Menigheten må gjøre den samme tingen; komme seg ut av denne gruppen av fornektere, over og inn i løftet, før Messias i det hele tatt kan bli manifestert for dem. Ser dere det? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.] Messias' Liv, manifestert, gjør en Menighet klar, en Brud.

⁸⁹ En kvinne som gifter seg med en mann, og er uenig med ham, det ville være en form for krangel, kontinuerlig. Men når en mann og hans kone, hans kjæreste, hans forlovede, når de er i fullkommen harmoni, som en sjel og ett sinn, fordi de skal bli ett kjød.

⁹⁰ Da, når Menigheten kan komme i en slik harmoni med Gud, inntil manifestasjonen av Brudgommen er manifestert i Bruden, fordi de skal bli ett! Åh, hvilket stort studie. Ja vel.

⁹¹ Nå, husk, det åndelige sinn som plukker opp dette, kan se bildet og mot-bildet, og gripe det. For ett, bare, vi kunne holde på med det i timevis. Se hva som skjer.

⁹² Og hvorfor har vi ventet i alle disse årene, siden denne oasen av tid? Dere vet, Bibelen sier at, “Menigheten flyktet ut i ødemarken, der hun ble gitt føde i en tid og tider.” Og hvorfor har alt dette skjedd? At vi. . . Skjønner? Det er fremdeles Guds hjul i hjulene.

⁹³ Hvorfor har ikke Gud gjort dette for lenge siden, da menn satte seg ned med blyanter, og—og kvinner, og prøvde å skissere ned, kun tiden? Slik som Dommer Rutherford og mange av dem, at “Jesus kom i ’14.” Og—og Mor Shipton hadde det lenge før det, og så videre, alle disse tidene. Og, dere forstår, når man går etter dette, etter hva de har prøvd å ønske ut fra Skriften, ser dere, de ødela det. Det er skjult. Det er faktisk skjult. Og hvordan kunne Skriften gå imot Seg Selv, når Jesus sa, “Intet menneske vet minuttet eller timen”? Forstår dere? Forstår dere? De tar bare en bit av Skriften og holder Den.

⁹⁴ Du må ta hele Tingen. Da, hvis Gud er i det, da vil Gud stadfeste det å være Sannheten. Som Guddommelig helbredelse, hvis det ikke er Sannhet så er det ikke Sannhet; Gud vil ikke ha noe med det å gjøre. Men om Han stadfester Det å være Sannheten, da er Det Sannheten. Akkurat slik Jesus. . .

⁹⁵ Gud sa, “Hvis det er noen blant dere, som er en profet, eller åndelig, vil Jeg tale til ham. Og det han sier skjer, så hør det. Det er alt. Men hvis denne profetien er feil, da. . .” Gud kan ikke ta feil. Han er uendelig, ufeilbarlig, allmechtig, og Han kan ikke ta feil. Så, hvis mannen taler, da viser det mannen. Hvis han talte sine egne ord, vil det svikte. Men om han taler Guds Ord, kan det ikke svikte, fordi det er Gud som taler. Da, kommer inspirasjonen hans fra Gud, og den vil. . . den bare må være rett. Det er slik Gud sa en skulle si det. Det er måten Bi. . .

⁹⁶ I det Gamle Testamentet, sa Han, “Dersom de ikke taler i følge loven og profetene, er det fordi de ikke har noe Liv i seg, ikke noe Lys i seg.” Nettopp. De må tale i følge loven og profetene. Og en profeti, eller hva som helst annet, må være i følge Ordet. Hvis det ikke er det, er det feil. Forstår dere?

⁹⁷ Nå, vi ser at alt dette har skjedd, fordi, ventet. Vekkelser: Metodistene, lutheranerne, baptistene, campbellittene, og—og alle de ulike. De har hatt store vekkelser. Nasareerne, Pilgrim Hellighet, pinsevenner, alle hadde store vekkelser. Men den store utvandringen har ikke kommet. Hvorfor? Gud sa til Abraham at Han ville bevare ham i landet akkurat da, men amorittenes urettferdighet var ikke full ennå. Og Gud har ventet, tålmodig. De menneskene, i det de prøvde å finne ut, de kan se at Skriften løper rett inn i noe. Løper rett inn i noe, de sier, “*Dette* er dagen. *Dette* er tiden.” Men dere svikter i å forstå at amorittenes urettferdighet ennå ikke er oppfylt.

⁹⁸ I fire hundre år ville de reise omkring der nede i Egypt, og bli brakt ut. Men de ble faktisk værende i fire hundre og førti

år, på grunn av forkastelsen av profeten. De måtte lide nye, omtrent førti år der nede i ødemarken, før Gud brakte dem ut. Moses var ute i ødemarken førti år før han vendte tilbake for å utfri dem, forstår dere. Førti år gikk over tiden, gikk til spille, fordi de forkastet budskapet.

⁹⁹ Nå, førti år i Guds tid ville være omkring ett og et halvt minutt, i vår tid. Det er hvor stor forskjellen er. "Tusen år er bare én dag." Forstår dere? Ville ikke være et minutt en gang, knapt. Legg merke til, i dette.

¹⁰⁰ Nå, vi er sent ute. Hvorfor? Gud har vært langmodig, ventet, våket. Lot lutheranerne reise seg opp i en vekkelse, og de organiserte seg. Lot metodistene bli oppreist i vekkelse; de organiserte seg. Lot John Smith, baptistkirken, bli reist opp med en stor vekkelse; de organiserte seg. Lot pinsevevne bli oppreist i vekkelse med gjenopprettelsen av gavene; de organiserte seg. Inntil urettferdigheten blir helt full, da er Gud trøtt, da kommer det en utvandring.

¹⁰¹ Og vi ser det, at folket selv kan se tilbake nedover tidens løp, at tingen er forbannet. De tar en stang og en fin babylonsk kledning, igjen. Og det er tingen som sprer forbannelse blant folket, når menn prøver å sprøyte inn sine egne ideer om ting.

¹⁰² Vi er nødt til å holde oss til dette Ordet. Det er Guds befaling, var, "Ikke rør noe i den byen, den forbannede byen. Ikke rør det. La det være."

¹⁰³ Og Akan trodde at han kunne ta denne gullstangen og leve ganske godt slik som resten av verden, og fin babylonsk kledning. Åh, til Akanene i leirene! Forstår dere? Men tingen er forbannet, og den er kontinuerlig forbannet. Den har vært forbannet siden selve Nikeakonsilet, i Nikea, Roma, har vært forbannet siden det. Men Gud har latt urettferdigheten bli fylt opp, inntil amorittenes tid omtrent er oppfylt.

¹⁰⁴ Og nå, enhver med åndelig forståelse, husk, jeg siterer hele tiden, *åndelig* forståelse, dere kan se at denne nasjonens urettferdighet er fylt opp. Hun er organisert og reorganisert, og organisert og organisert. Og nå er hun forent, og tilslutter seg noe annet. Urettferdigheten er fylt opp. Det er tid for utvandring, tid for en utkallelse, til Løfteslandet. Ikke løftet, bare et annet land å gå til; men et Hjem, Tusenårsriket, tid for en utkallelse. Denne nasjonens urettferdighet, (kommer innpå det igjen i kveld, om Herren vil) er fylt opp. Hun er skitten.

¹⁰⁵ Du sier, "Broder Branham, nasjonen du bor i?" Ja, sir. Sannelig. Du sier, "Som en borger av de Forente Stater, burde du ikke si det." Da skulle ikke Elias ha brakt en forbannelse over Israel, siden han var en israelitt da. Resten av profetene skulle aldri ha forbannet den nasjonen som de var israelitter under.

¹⁰⁶ Men de bare talte, ikke sine egne tanker, men Herrens Ord. Forstår dere? Det avhenger av hvor du trekker din inspirasjon

fra. Det avhenger av hvordan den kommer. Hvis den er i motsetning til Ordet, la den være. Jeg ber hvem som helst om å bevise at Det er i motsetning til Ordet.

¹⁰⁷ Sier ikke Bibelen, i Åpenbaringen 13? Det er hvor denne nasjonen kommer til syne. Denne nasjonen er gitt tallet tretten, en kvinnes nasjon. Det er en kvinne, i Bibelen. Kvinnen er på våre mynter. Det er en kvinnes nasjon. Det er hvor kvinnes råttenhet begynner, starter, hvor den ender. Råttenheten begynte i Eden, ved å tvile på Guds Ord. Her er hvor det klekket ut kvinnelige forkynnere og alt mulig annet. Verdens skittenhet kommer rett ut av Hollywood, den verste nasjonen i verden; flere skilsmisser enn resten av verden sammenlagt. Forstår dere? Hvorfor? En av disse dager vil dere finne det ut, om Herren vil. Dere vil se hvorfor denne forbannede tingen. Dere kan se blindheten av disse skilsmissegreiene som satan har trukket ned over folkets øyne. Vi er i en forferdelig tid. Vår ende er nesten for hånden nå, tror jeg. De er råtne, råtne til kjernen.

¹⁰⁸ Hun kommer til syne i Åpenbaringen 13, nummer tretten. Og husk, den reiste seg opp som et lam, religiøs frihet. Men så fikk den makt, fra dyret; et bilde som lignet det. Og han talte med stor autoritet, og gjorde de samme råtne tingene som dyret gjorde før ham. Så fortell meg at det ikke er profetert om denne nasjon? Den amorittiske tilstanden er omtrent moden, for de arbeider allerede i det.

¹⁰⁹ Og til og med vår nye pave, hans hovedhensikt er å forene brødrene sammen. Og for det naturlige øyet, er det tingen å gjøre. Men i Guds øyne, er det i motsetning til den Hellige Ånd. Vi kan ikke blande oss med det. Og enhver menighet vil bli kalt inn i den føderasjonen. Kom ut av den tingen, så fort du kan. Du vil ta dyrets merke, uten å vite hva du gjør. Kom deg ut av det.

¹¹⁰ Jeg håper at det åndelige sinn kan gripe det. Jeg er sikker på at dere gjør. Men jeg undrer meg, der ute. Uansett, du kan ikke besøke enhver nasjon. Du kan sende lydbånd til den. Gud vil ha en måte å fange det sinnet der ute hvor dette frøet er sådd. Nettopp. Og så snart som Lyset treffer den [Broder Branham klapper hendene sine sammen én gang—Red.], er det borte, kommer til Liv. Som den lille kvinnen ved brønnen, hun sa, "Der er Det." Hun grep Det.

¹¹¹ Kom deg ut av den tingen. Den er forbannet. "Forbannet?" Fortell meg hvor en noen gang falt og reiste seg igjen. Fortell meg om en som noen gang reiste seg som ikke falt. Så dere kan se at tingen er feil. Ja vel.

¹¹² Urettferdigheten var ikke full ennå, for amorittene, så de måtte dvele og vente før utvandringen. Men da amorittene hadde fått sin urettferdighet fylt, så kom det en åndelig

utvandring, eller naturlig utvandring, for å lede folket til et naturlig land, hvor en naturlig amoritt en gang hadde bodd, kalt det sitt land.

¹¹³ Og den amorittiske denominasjonens urettferdighet har kalt seg selv “Menigheten”, så lenge, inntil deres urettferdighet omtrent er oppfylt.

¹¹⁴ Det kommer en utvandring, hvor Gud vil vise hvem som er hvem; hvor Menigheten Selv, Jesu Kristi Brud, vil få en utvandring ut, og inn i Landet som er lovet. “I Min Fars Hus er det mange rom, på dette sted.” Dere trenger ikke å dra dit og slåss slik de gjorde. Det er allerede forberedt. Hvis dette jordiske tabernakel bosted går i oppløsning, har vi allerede ett som venter, “At hvor Jeg er, der vil dere også være.” Den store utvandringen som står for hånden!

¹¹⁵ Se hvordan Gud utførte den utvandringen, hva Han . . . hvilke forberedelser Han gjorde, og studer det i bare et minutt, og se så på i dag. Ja vel. Legg merke til dette, før denne utvandringen, “Reiste det seg opp en—en farao som ikke kjente Josef.” Skjønner? En farao som ikke kjente Josef. “Kjente ikke Josef.” Hva var det *Josef* representerte? Den åndelige delen i denne åndelige utvandringen.

¹¹⁶ Det reiser seg opp nå, “Vi er frihet.” (“Kvinnen ble gitt føde i en tid, tid og en halv tid.”) Men til slutt reiste det seg opp en—en Jos- . . . eller en farao, diktator, som ikke visste noe av religiøs frihet, som samlet dem sammen. Ikke la det gå forbi deg. Det kom en tid hvor det var en farao, som først, måtte komme.

¹¹⁷ Og organisasjonene levde i overflod, levde som en innpodet gren, inn i den ekte Kristendommens stamme, men den bærer fremdeles sine opprinnelige frukter: kvinner, halvveis påkledde; menn, intellektuelle, og fornekerer Åndens kraft. Men, den har levd under navnet av en Kristen menighet. Det er en innpodet gren. Men Bonden kommer nå forbi for å beskjære den grenen, som Han sa Han ville gjøre. Alle de som ikke har frukten blir skåret av og kastet inn i ilden og fortært.

¹¹⁸ Det er en fryktelig ting å si, men Sannheten virker noen ganger fryktelig. Som jeg akkurat fortalte dere, hvordan Gud tar sine barn gjennom dype vann og gjørmete sand og ting. Han gjør det på den måten. Husk, leirkrukken må bli knust i skår, skiver, små biter for å bli omformet og knust igjen. Det ser ut som en forferdelig ting å ødelegge den, men det må bli gjort slik, for å få leirkrukken laget på nytt igjen, vassen eller hva enn du lager.

¹¹⁹ “Det var en farao som vokste frem, som ikke kjente Josef.” Og det var begynnelsen på begynnelsen. Det var begynnelsen på utvandringen. Og da den tingen begynte å ta form, under en—en politisk makt, begynte å ta form, begynte Gud å gjøre Seg klar. Amorittenes urettferdighet var oppfylt. Tiden som Han lovet Abraham var oppfylt, og tiden for utfrielse stod for døren.

¹²⁰ Og Gud tillot en farao å vokse frem, som ikke kjente Josef, og Ramses ble født. Og rett etter Seti kom Ramses. Og Ramses var denne ene som ikke visste om Josefs velsignelser. Og—og han visste ikke hva den åndelige siden var. Han var kun et politisk geni, at han kunne ta Etiopia og alle de andre landene, med militær kløkt. Og det var alt han kunne, var den—den militære kløkten.

¹²¹ Og jeg tenker, hvis noen mann var åndelig, og kunne se hva som skjer nå. Vi får en farao som ikke kjenner til religionsfrihet. Da vår president trådte inn i sitt embete, ville han ikke avlegge ed til det, at han trodde på religionsfrihet.

¹²² Hva med her om dagen da vi hadde dette spørsmålet om segregering, nede i Sørstatene? Da denne guvernøren av—av Alabama . . . Jeg skulle ønske at jeg kunne snakke med den forkynneren, denne Martin Luther King. Hvordan kan mannen være en leder, og lede folket sitt inn i en dødsfelle? Hvis de menneskene var slaver, ville jeg vært der nede, med jakken av, og slåss for de menneskene. De er ikke slaver. De er borgere. De er borgere av nasjonen. Spørsmålet om å “gå på skole.”

¹²³ De menneskene, hvis de har et hardt hjerte og ikke vet de tingene. Du kan ikke drive inn i et folk, åndelige ting, det som er slått inn der med politisk makt. De må ta imot det, bli født på ny, da vil de se disse tingene.

¹²⁴ Men denne mannen, om jeg bare kunne fått snakke med ham; leder disse dyrebare menneskene, i religionens navn, inn i en dødsfelle hvor han kommer til å drepe tusener ganger tusener av dem! De gjør ikke . . . De får bare den—den naturlige siden.

¹²⁵ Denne mannen, den fargede broderen, da dette store opprøret skjedde i Louisiana, var jeg der på det tidspunktet. Da . . . Det er en farget forkynner, dyrebar gammel broder, som reiste seg opp der ute og sa, spurte militsen, “Kunne jeg fått snakket til dem? De er mitt folk.” Og denne gamle forkynneren reiste seg opp, der ute, sa, “Jeg ønsker å si, denne morgen, jeg har aldri skammet meg over min farge. Min Skaper gjorde meg til den jeg er.”

¹²⁶ Det er slik Han ønsker at han skal forbli. Det er slik Han ønsker enhver mann å forbli. Han lager hvite blomster, og blå blomster, og blomster i alle slags farger. Ikke parr dem. Ikke kryss dem. Du går imot naturen.

¹²⁷ Han sa, “Jeg har aldri skammet meg over min farge, inntil i dag tidlig.” Han sa, “Når jeg ser mitt folk reise seg opp og gjøre de ting de gjør nå,” sa han, “får det meg til å skamme meg over dem.” Å Gud, velsign den røsten. Han sa, “Dere kommer bare til å forårsake problemer.” Sa, “Se på skolene her. Om vi ikke hadde hatt noen skoler,” sa, “ville det vært annerledes. Men hvem har de beste skolene her i Louisiana?” Sa, “La oss ta, for eksempel, vår by, Shreveport.” Sa, “Det er

en hvit skole der borte, det er den gamle skolen. De bygde en annen til oss. De har ikke ett instrument, en leke til barna. Vi har en gårdsplass full. Og i tillegg til det, bygde de et stort, svært svømmebasseng av marmor til barna våre. Og vi har de beste lærerne som kan fås.” Sa, “Hvorfor vil dere gå der borte, når vi har en bedre her? Hva er i veien med dere?” sa han.

128 Og de menneskene, de, “Rah!” De overdøvet røsten. Der har du det, ser dere, feil inspirasjon.

129 De menneskene var slaver. De er mine brødre og søstre. Om de var slaver, ville jeg sagt, “La oss bare slutte oss til dem og gå nedover gaten og protestere mot den tingen.” De er ikke slaver. De er borgere med de samme rettighetene som alle andre har. Det er bare en masse inspirasjon som kommer fra helvete, for å få en million av dem drept. De starter en revolusjon. Sannelig er det det. Det er ikke rett.

130 Menn og kvinner har deres egne rettigheter. Våre fargede brødre, og våre japanske, og de gule, hvite, svarte, og hva enn de var, det er ingen forskjell på fargen, ifølge Gud. Vi kommer alle fra en mann, Adam. Men hvis Gud adskilte oss og gav oss forskjellige farger, la oss forbli slik. Hvis jeg var en—en gul mann, ville jeg ønske å forbli en japaner, eller kineser. Hvis jeg var en—en farget mann, ville jeg ønske å forbli på den måten. Gud lagde meg slik.

131 For å være helt ærlig, er det mye med den fargede rasen som den hvite rasen burde ha. De har ikke denne bekymringen. De er mer åndelige. Det er tusen ting med dem som den hvite mann ikke en gang kan røre ved. Gud lagde dem slik.

132 Hvem kan synge bedre enn et farget kor? Hvor kunne du finne røstene? Jeg har sett dem komme fra landene der borte, visste ikke hvem som var høyre og venstre hånd. Tretti eller førti stammer av dem, og de synger til et punkt, mestrene står der, sier, “Jeg kan bare ikke nå opp til det.” Han trente kor i årevis, og en vil være en oktav høy, og lav, og alt mulig. Sa, “Hør på det, bare helt perfekt, til og med i forskjellige språk.” De er begavede.

133 Men dere forstår, alle disse tingene må skje, alt sammen fordi en politiker som dere folk valgte med deres svindelaktige maskiner.

134 Og her om dagen, da den guvernøren stod der, tatt i ed og valgt inn i det embetet, av folket, og spørsmålet om segregering i følge grunnloven er, at hver—hver stat kan ta sine egne tanker om det. Han brydde seg ikke, men han leste grunnloven, sa, “Nå, skolen står for segregering.” De har en skole der borte. Og bare to fargede barn ønsket å gå inn på den skolen, når de har sin egen videregående skole. Men han stod og sa, “Hva?” Han leste til og med grunnloven.

¹³⁵ Da det så kom tilbake til denne karen vi har her oppe, som ikke kjenner Josef, frihet. Som trekker på disse fargede stemmene, uten at de vet at det var et republikansk parti som satte dem fri, til å begynne med. Selger sin førstefødselsrett, til en slik ting som det, for å lede dem inn i en dødsfelle, for å vise at ethvert menneskeskapt system er nødt til å falle. Helt riktig. Og herr Kennedy nasjonaliserte den vaktstyrken, og sendte disse mennene rett tilbake ansikt til ansikt med sine egne fedre som stod der under grunnloven. Det brøt grunnloven igjen.

¹³⁶ Sa, "Vi vil ikke slåss. Nei, sir." Og sa, "Jeg håper nasjonen kan innse at vi ikke lenger lever under et demokrati, men under et militært diktatur."

¹³⁷ Dere kjenner det gamle ordtaket, "En gang en sørstatsdemokrat, alltid en." Jeg vet ikke nå. M-hm. Sannelig vil en mann ha fornuft nok til å våkne opp til noe. Skjønner? La disse dyrebare menneskene være i fred. Ikke drep dem, der nede.

¹³⁸ Som den karen som skjøt den broderen i ryggen, her om kvelden, med det våpenet, og de små barna hans og kona i huset. Jeg bryr meg ikke om hvem han er, det er lavmåls og smålig. Ja visst. Skulle likt å være dommeren i den saken, en gang. M-hm. M-hm. Å skyte den mannen, som kom hjem til sin kone og barn. Han er en borger, har en rett til å stå for det han tror er rett, en god mann. Bilde i magasinet *Life*, den lille gutten som gråter over pappaen sin. Og en eller annen forbryter der ute, skjøt ham i ryggen, i bakhold.

¹³⁹ Det er hva du får når du forkaster Kristus. Det stemmer. Det er hvor hele nasjonen har kommet hen, alt under politikk. Det er en slik skam, men det er hva vi ville ha. Vi har bevist det i dette valget.

¹⁴⁰ Min lille sønn sa til meg, i morges, "Pappa, pilegrimfedrene, da de kom hit, tilhørte de alle *dette* bestemte kirkesamfunnet? Var de alle . . ." Sa, "Hadde de store kapper på?"

¹⁴¹ Jeg sa, "Nei, skatt. De kom her på grunn av religionsfriheten. Derfor kom de hit, for å komme seg bort fra slikt som det." Ser dere hvor det har kommet hen nå? Viser at alle disse kongerikene må falle.

Jeg må skynde meg.

¹⁴² En ting, jeg ber om at broder Martin Luther King sannelig snart må våkne opp. Han elsker sitt folk; det er ingen tvil. Men om han bare ser hvor hans inspirasjon. Hva godt vil det gjøre om dere gikk på skolen, og en million av dere lå der borte, døde? Ville det ikke bare være, å gå på skolen, bare det samme? Nå, for—for sult, om det var for noe annet, slaver, ville mannen være en martyr for å gi sitt liv for en slik sak, et verdig formål, og det ville ha vært et verdig formål. Men bare for å gå på

skole, jeg—jeg forstår det ikke. Skjønner? Jeg tror ikke at den Hellige Ånd er enig med ham, i det hele tatt, om det. Det har fått folket helt giret opp, i en haug med ståhei, skjønner dere.

¹⁴³ Akkurat—akkurat slik Hitler gjorde, borte i Tyskland, ledet dem rett inn i en dødsfelle, disse dyrebare tyskerne. Og de lå i milliardvis, eller millionvis, stablet oppå hverandre der oppe.

¹⁴⁴ Og det er nøyaktig den samme tingen. Og husk, jeg er på lydbånd. Dere vil se det, etter, kanskje etter at jeg er borte. Det er nøyaktig hva som kommer til å skje. Disse dyrebare menneskene vil dø der nede, som fluer. Starter en revolusjon, både hvite og fargede vil krige igjen, og dø som fluer. Og hva har du når alt er over? En haug med døde mennesker.

¹⁴⁵ “Men det stod frem en farao som ikke kjente Josef.” Den samme tingen i dag, en mann har stått frem og avlagt ed i det—i det Hvite Hus, som ikke vil sverge til sin ed, vil ikke avlegge sin ed om at han tror på religionsfrihet.

¹⁴⁶ Hva er det denne nye paven sier? En . . . Han har fire ting. En av dem, er å forene protestantene og katolikken sammen. Og for enhver intellektuell person, er det tingen å gjøre. Men i følge Bibelen, er det den gale tingen å gjøre. Og Bibelen sa at de ville gjøre det.

¹⁴⁷ La oss gå litt videre. På denne tiden, Ramses, i Egypt, han vokste. Hans makt vokste. Den naturlige mann, Ramses, vokste.

¹⁴⁸ Den naturlige mann, antikristen, vokser nå. Gjennom politikk, har han allerede kommet til det Hvite Hus. I religion, har han villedet folket slik, inntil de faktisk vil falle helt for det. Og de denominelle lederne, praktisk talt enhver menighet som finnes i nasjonen, er allerede i føderasjonen av kirker. Ramses vokser. Og alle forener de seg sammen, og det er hva de vil ha. Og hva gjør det? Det skaper en makt, et dyr akkurat likt det første.

¹⁴⁹ Så vil en forfølgelse komme over alle de som ikke vil slutte seg til det, og en boikott. Det vil være for seint da. Du har allerede tatt merket. Ikke si, “Jeg vil gjøre det da.” Du bør helst gjøre det nå. Ramses vokste.

¹⁵⁰ Men husk, mens Ramses vokste inn i makt, i Egypt, hadde Gud Moses ute i ødemarken. Han vokste også. Ramses hadde et politisk system. Gud hadde et åndelig system, under en profet, klar til å komme ned, for å tale til folket.

¹⁵¹ De vokser igjen begge to. Det vil komme et oppgjør en av disse dager. Tiden er ikke langt unna før det vil komme et oppgjør. Slik det naturlige . . . Som Skriften sier, “Det naturlige er et bilde på det åndelige.” Du kan ikke komme unna det. Der er det. Det er rett foran øynene dine. Det er Sannhet. Se på Menigheten nå, den kalles ut, vokser i kraft. Den Hellige Ånd

kommer ned, Guds mysterier blir åpenbart og satt på plass. Ser dere? Og rett her, er hun allerede i det Hvite Hus. Og Menigheten trekker Seg sammen, amen, ikke en denominasjon; ut av urettferdighetenes fangenskap, bort fra amorittene, et folk som er fritt. Åh!

¹⁵² Gud hadde Moses, Hans blivende profet. Selv om han allerede hadde profetert, og det beviste at han hadde rett, men likevel var han i ødemarkens skole, gjemt bort og satt til side fra resten av verden. Men han ble skolert, ble lært opp, ute i ødemarken.

¹⁵³ Fiendene vil foreslå, alltid, hans system. Og vantro vil ta imot det, fordi fienden er det intellektuelle tegnet.

¹⁵⁴ Nå, husk, det er bare to. Ikke glem dette. Det er bare to makter. En er åndelig makt, av den Hellige Ånd. Den andre er djevelen, som virker gjennom intellektuell makt. For det er hvor han gikk inn, i Edens hage, gjennom intellektuelle krefter, for å få Eva til å tro på en intellektuell oppfattelse, imot Ordet. Bare så enkelt som det kan bli, så barna kunne gripe det. Ser dere? Ser dere? Og det er slik det har vært, hele veien ned igjennom.

¹⁵⁵ Her er det, i Egypt, denne morgen. Det er en intellektuell makt som virker i Ramses, og fører ham opp til makten. Og reiser ham opp, som ikke kjenner til friheten til å la hva Josef hadde gjort, hva menigheten hadde gjort i begynnelsen.

¹⁵⁶ Og nå ser vi den samme tingen, en intellektuell makt som sniker seg inn blant menighetene, og den har reist seg opp til et geistlig hode som ikke bryr seg om hva Bibelen sa. De har sitt eget system. Det er ikke hva Bibelen sa. Det er hva menigheten sa. Og protestantene ble vevd rett inn i det, inntil alle deres små grupper, som denne, "Vel, sannelig. Vel, jeg vet at Den sier *Dette*, men jeg sier deg, de dagene er forbi."

¹⁵⁷ "Form for gudsfrykt, og forneker kraften." Et hvert Skriftsted i Bibelen peker rett på det.

¹⁵⁸ Nå ser dere hvorfor jeg ville ta dette opp på lydband og sende det til folket. Timen er kommet. Sannheten må bli kjent. Utvandringen står for døren. Forstår dere?

¹⁵⁹ Den—den intellektuelle delen ser fullkommen ut. Og den er fullkommen, den er nøyaktig; men, fullkomment, satans inspirasjon.

¹⁶⁰ Og da, hele tiden, at, denne intellektuelle Ramses vokste og var på vei mot tronen. Og husk, han vokste opp som en bror for Moses, skjønner, en bror av Moses. En av dem måtte ta det intellektuelle setet, akkurat som Josef ovenfor sine brødre. Og hva gjorde de med den lille Josef? Utviste ham fra Ordet. Ordet er Gud. Og de utviste Ordet, og tok imot en trosbekjennelse. Og nå har trosbekjennelsen kommet til makten.

161 Åh Gud, la mennesker se det! Hvordan kan jeg bruke mer stemme? Hvordan kan jeg gjøre det noe enklere ved Skriften, under den Hellige Ånds inspirasjon, at vi er her?

162 “Åh,” sier du, “vel, nå, hvis det kom fra pave Johannes, eller pave *den-og-den*, eller biskop *den-og-den*!”

Ser du at Gud tok en liten, ubetydelig ørkenbeboer?

Sier, “Hvordan kan det alt sammen være feil?”

163 Gud handler med et individ, ikke med grupper. Med individer; Gud får Sin—Sin, Han får Sin. Den eneste tingen Han måtte ha er en mann som Han kunne operere med. Alt det Han ønsker, er én mann. Han har prøvd å få tak i dem, gjennom hver tidsalder. Om Han kunne få tak i én mann! Han fikk tak i én mann i Noahs dager! Én mann i Elias dager! Én mann i Johannes døperens dager. Bare én mann er alt Han trenger. I dommernes dager, prøvde Han å få tak i én mann, Samson, gav ham stor makt, men han solgte den til en kvinne og ble forblindet. Det er dommere; var ikke slik. Gud er dommeren. Ser dere?

164 Dere ser, i dag, Han prøver å få tak i én mann som Han kan få i Sin hånd, som vil fortelle Sannheten, som vil være fryktløs med den, som ikke vil holde noe tilbake, som ikke vil være dogmatisk; én mann Han kan holde i Sin hånd og vise at Hans Ord er levende, og vise Seg Selv i live. Jeg tror Han kunne få en slik person klar. Jeg gjør. Jeg tror det. Jeg er bare . . . tror nok på Bibelen til å tro det, at Han kunne få det, det stemmer, som ville fortelle Sannheten.

165 Etter en stund, finner vi ut, etter å ha gått gjennom alle disse skolene. Se nå. Fienden foreslår noe, det intellektuelle sinn, fordi fienden jobber på intellektet. Og sinnet vil sette seg ned og resonnerer med det, og si, “Nå, vent litte grann. Er det ikke slik at et råd . . .”

166 Jeg snakket med en mann her om dagen, og han sa, “Hør, Billy!” Han jobber for det offentlige serviceselskapet, en fin mann. Og han sa, “Jeg ønsker å spørre deg om noe.” Sa, “Du er irsk.”

Jeg sa, “Ja, sir.” Sa, “Jeg er på en måte litt skamfull over det, men, likevel, jeg er.”

167 Og han sa, “Vel,” han sa, “vet du ikke at du egentlig, egentlig burde være katolikk?”

168 Jeg sa, “Jeg er, den opprinnelige katolikk.” Dere vet, den første Menigheten var den katolske Kirke.

169 Ser dere hvor den er kommet hen i dag? Den begynte på Pinsefestens dag, men organisasjonen satte den hvor den er nå. Se, og Pinsen kom rett tilbake og organiserte seg, gjorde som den første Katolske kirke. Og de er nesten like langt unna i dag som de, som de har vært i to tusen år. Og femti år har bragt dem nesten dit hen. Ser dere?

170 Han sa, “Tror du ikke at når en gruppe av økumeniske hoder,” der har du det, “setter seg sammen og resonnerer ut noe, og hele gruppen kan være enige, tror du ikke at de bare ville være litt . . .Jeg kommer og hører på deg forkynne,” sa, “men jeg er uenig med deg.”

171 Jeg sa, “Den eneste måten som du kan bevise at din uenighet er logisk, er ved å bevise det ved Bibelen.”

Han sa, “Bibelen har ingen ting med det å gjøre.”

172 Jeg sa, “For deg har Den kanskje ikke det. Men for meg har Den alt å gjøre med det. Forstår du, Den er Ordet.”

173 Og han sa, “Tror du ikke at en gjeng med økumeniske hoder som sitter sammen, kunne ha mer rett, og være sikre på å ha rett, enn bare en liten, ulærd kar som deg selv?” Jeg sa . . . “Vel,” sa, “hva har du med å si noe imot det bi- . . . eller mot vår—vår kirke? Når, det har vært, ned gjennom tidsalderen, da de hadde det første kirkekonsilet, som du talte om, der en kveld, vi hørte dette, menighetstidene, om den økumeniske samlingen i Nikea, Roma, og dannet den Romersk Katolske kirke.” Sa, “Vet du ikke at det var tusenvis av menn, ånd, Gud-sendte menn som satt i det konsilet? Og tror du ikke at deres sinn var mer egnet til å kjenne Guds vilje, enn ditt her nede, etter at Gud gjennom to tusen år har bevist at kirken har rett?”

174 Jeg sa, “Han har aldri bevist det.” Jeg sa, “Hvis den kirken er en Guds Menighet, la oss se den bringe frem det som den første Menigheten gjorde da. La oss se den produsere de tingene som de gjorde det første stedet. Når til og med Bibelen sier at, ‘Ikke en gang den minste bokstav eller en tøddel skal svikte fra Det.’ Og Han sa, ‘Den som tar ett Ord bort fra Dette, eller legger til ett ord til Det, hans del skal bli tatt ut,’ om det er økumeniske råd eller hva enn det er, ‘fra Livets Bok.’ Han er ferdig.”

Sa, “Billy, du er bare forvirret.”

175 Og jeg sa, “Da, antar jeg, en gang i Israels storhetstid, da de hadde adskilt seg slik protestantene og katolikkene har i dag, ønsket Israel å forbli Israel.” Men jeg sa, “Vi ser at de hadde en konge som het Josafat, en rettferdig mann som prøvde å holde Guds lover. Men de hadde en annen en her borte som het Akab, som giftet seg med en kvinne, politikk, prøvde å bli venner med en annen nasjon, og giftet seg med en av deres døtre, Jesabel, og tok henne inn, også, blant Guds folk.” Samme tingen som vi gjør, og tar inn. “Og hun ble en hersker; fikk Akab til å si *dette*, og fikk Akab til å si *det*.” Samme tingen som de gjør nå. Og jeg sa, “Oppgjørets time kom.”

176 De ønsket å forene begge kirkene sammen, slik de prøver å gjøre nå. Og—og for Akab. . . Og til og med Josafat, organisasjons-mannen, sa, “Ja. Det vil bli bra. Ditt folk er mitt folk. Vi er alle kristne. Vi er alle troende. La oss komme

sammen.” Men da han kom ned til oppgjørets time, sa han, “Synes du ikke at vi burde gå i bønn om dette? Vi burde forhøre oss med Herren.”

Og han sa, “Ja,” sa Akab.

Så han sa, “La meg si deg. La oss finne Herrens profet.”

¹⁷⁷ Men dere forstår, Akab hadde et system som han trodde var av Herren. Han sa, “Jeg har fire hundre av dem, skolerte og trente.” Og de hevder å være hebraiske profeter, slik forkynnergrupper gjør i dag.

¹⁷⁸ Og de førte dem ut, og stilte dem et spørsmål vedrørende utfallet av slaget. Og hver og en av dem kom sammen og forente seg, akkurat slik det økumeniske rådet gjør i dag, og de kom opp med spørsmålet. “Dra opp. Herren er med deg, for det landet tilhører sannelig oss. Og driv syrerne ut derfra, eller filisterne. Driv dem ut, for landet tilhører oss.” Det høres veldig fornuftig ut. Ser dere?

¹⁷⁹ Men likevel, nede i Josafats hjerte hørtes det ikke rett ut. Han sa, “Jeg vet at du har fire hundre godt opplærte økumeniske forkynnere der. Og de er alle i én akkord, hvor de til og med har laget et par jernhorn og sagt, ‘SÅ SIER HERREN.’ Men kan vi ikke bare finne én til?”

¹⁸⁰ Han sa, “La ikke kongen si det,” sa politikeren. “La ikke kongen si det, for disse menn er lærde menn. Jeg har lært dem opp selv.” Der har du det. Ser dere? Der har du det. “Jeg har trent disse mennene. Men det er en til, men jeg hater ham.” Ser dere? Sa, “Det er Mika, Jimlas sønn, men,” sa, “Jeg hater ham. Han er ikke noe annet en opprører blant dem. Han skjeller dem alltid ut. Han forteller meg alltid at jeg tar feil. Se på mitt kongerike.” Ja, se på det, se hvilket kaos det var i.

¹⁸¹ Se på din denominasjon i dag, “Har en form for gudsfrykt og forneker dens kraft.” Ser dere? Åh, dere er kanskje en million flere, og tusen flere, og bedre opplærte menn, men hvor er dere i Ånden? Hvor er deres styrke, som var i Samson da han stod der, som jeg sa her om dagen? Med hele hans store kroppsbygning der, og enhver fiber der inne, men ikke noe Liv i den. Ånden hadde forlatt ham. Han var hjelpeløs. Den lille ungen ledet ham omkring; forblindede øyne, på grunn av en kvinne. Samme som menigheten er i dag, ledet omkring, av politikk, biskoper, eldste, og alle slags greier. Menn som trekker strå, for å få noe i hatten sin, og alt mulig. Hvor er vi hen, så når kom vi til dette punktet?

¹⁸² De sendte bud på og fikk tak i Jimla, eller . . . ikke Jimla; men Mika, Jimlas sønn. Sendte bud og fikk tak i ham. Og han profeterte og fortalte dem at Akab ville bli drept hvis han dro opp dit.

183 Og denne erkebiskopen fiket til ham på munnen. Han var ærlig om det. Han sa, "Hvor gikk Guds Ånd hen da Den forlot meg?"

Sa, "Du vil se." M-hm. M-hm.

184 Sa, "Sett ham i fengsel. Sett ham i det innerste fengsel. Gi ham sorgens brød, og sorgens vann. Og når jeg vender tilbake i fred," sa, "skal jeg ta meg av denne karen."

185 Og, Jimla, i det han visste at han var rett med Gud! Hvorfor? Visjonen hans samsvarte med Ordet. Han var en profet. Og hans ånd og hans visjon var nøyaktig med profeten Elias. Han sa, "Hvis du vender tilbake i det hele tatt, da har ikke Gud talt til meg."

186 Nå, jeg sa til denne karen, "Hvem hadde rett, det økumeniske rådet hvor fire hundre utvalgte menn satt sammen, utvalgt av menn, eller en liten opprører utvalgt av Gud?"

"Vel," sa han, "vel, hvordan ville du vite forskjellen?"

187 Jeg sa, "Tilbake til Blåkopien!" Hvordan vet vi hvordan vi skal bygge en bygning hvis det ikke er noe blåkopi?

188 Om de hadde stanset et øyeblikk, og funnet ut at den profeten Elias forbannet Akab, og sa, "Hundene vil slikke blodet hans." Og de gjorde. Hvordan kunne han velsigne hva Gud hadde forbannet?

189 Hvordan kan du velsigne noe som Gud har forbannet? Kom deg ut av tingen. Kom deg bort fra det. Kom inn i Kristus. Amen.

190 Nå, legg merke til dette. Men, fienden vil foreslå. Fienden vil foreslå en ting, forberede det, og det intellektuelle sinn vil si, "Det er rett."

191 Det er hvor denne dyrebare broderen var. Denne mannen, han sa, "Ser ut som. . . Se her. Du vet, at hvis vi alle ville være sammen, som en kirke, tror du ikke vi ville ha hatt det bedre enn slik vi er spredt nå?"

192 Høres ikke det fornuftig ut, om alle protestantene og katolikkene kunne komme sammen og komme til en felles grunn? "Men hvordan kan to gå sammen hvis de ikke er enige?" Hvordan kan du, når en gruppe *her* ikke tror på helbredelse, den *andre* sier at de tror, den *andre* legger det til en eller annen tid i fortiden? Noen tror ikke en gang på Bibelen. Og legg det sammen, hva har du? Gud er ikke forvirringens opphavsmann.

193 Før Gud i det hele tatt kunne sette Sin Menighet i orden, ventet de i ti dager og netter, inntil de alle kom "i ett sted, i én akkord." Og der kom den Hellige Ånd som lederskap, ikke noe økumenisk råd. Ser dere? Jeg håper dere får tak i dette. Legg merke til dette.

194 Det er den vanтро, ikke trofast til Guds Ord, som ikke enser hva Ordet sier, men gir akt på din egen resonnering. Det er hva Eva gjorde til å begynne med. Hun stolte på sin resonnering.

195 Satan sa, “Nå, se her. Er ikke dette fornuftig? Jeg vet at Ordet sier *Det*. Men, vent litt, er det ikke fornuftig at—at du ville ha det bedre om du visste forskjell på rett og galt?”

“Vel, ja.” Da tok hun det. Sannelig.

196 Slik er det med resonnering. Nå, vanтро vil alltid gå til resonneringer, men troen vil ikke røre ved det.

197 Ville ikke ha vært fornuftig for vår far; som er vår tros far, Abraham, hvis barn vi er “i Kristus.” Ville det ikke ha vært fornuftig at en kvinne seksti fem år gammel, og han hadde levd sammen med, helt siden hun var en jente, kunne ikke få en baby? Og da hun var hundre år gammel, eller nitti, og han hundre, og fremdeles ingen baby. Ville ikke resonnering, en stor gruppe leger og vitenskap gi Sara en undersøkelse? Sa, “Vel, hennes morsliv har tørket inn. Melkekanalene er tørket inn, for førte år siden. Hjertet hennes, i den alderen, kunne hun ikke gå inn i en fødsel.” Vel, det er bare resonneringer.

198 Men Abraham nektet det. “Han vaklet ikke på Guds løfte, gjennom vanтро. Imot resonneringer, vaklet han ikke på Guds løfte, uansett hva det var. For han—han hadde aktet Gud i stand til å gjøre alt Han sa Han ville gjøre.”

199 Nå, hvor er Abrahams barn denne morgen? Dere forkynnere som er redde, dere er redde, for deres brød og vann, på gaten, hvis dere forlater dette Babylon. Hvor er deres tro? David sa, “En gang var jeg ung, og nå er jeg gammel. Jeg har aldri sett den rettfærdige forlatt, eller Hans Barn tigge brød.” Vær ikke redde. Vær tro mot Kristus.

200 Men vanтро vil fange resonnering. Det er hva den gjorde. Får dere tak i det nå? Vanтро er avhengig av resonnering, timelige ting. Tro vil ikke gjøre det.

201 Tro ser på Ordet. Men tro plasserer seg selv på den urokkelige Klippen, Guds Evige Ord. Amen. Tro ser ikke på resonnering. Jeg bryr meg ikke om hvor mye du kan vise at det ville være bedre. Hvis Ordet sier “nei”, hviler troen der. Det er troens tilfluktssted for hvile.

202 Ønsker å spørre dere lutheranere, denne morgen, dere baptister, og dere katolikker, og dere, hva enn dere er, dere denominelle mennesker verden rundt. Hvordan kan dere plassere deres tro på deres denominasjon, når den er i motsetning til Ordet? Hvilken slags tro har dere? Dere har resonneringsevner, og ikke tro. “For troen kommer av å høre,” høre det økumeniske råd? Kunne du noen sinne. . . Sa, du har det kanskje i de Eldre Fruers Fødselsdagsalmanakk, men du finner det ikke i Guds Ord.

203 “Troen kommer av å høre, og av å høre Guds Ord.” Amen. Si meg om en mann kan tale noe i motsetning til Det, og si at det er Guds Ord. Når, “Himler og jord vil forgå, men det Ordet vil ikke.”

204 Troen finner at Ordet er dens tilfluktssted for hvile. Den beveger seg rett opp på toppen av den Evige Klippe, Kristus Jesus, Ordet, og legger seg ned der og hviler. Lar vinden ule. Lar stormene ryste. Hun er trygg for alltid. Hun hviler rett der på det Ordet. Det er hvor tro, ekte Kristen tro, hviler. Hvilestedet er Ordet, for den vet at Gud alltid vil bevise Seg overlegen over enhver av Hans fiender. Uansett hvor ille det ser ut, og hvordan fienden har kommet inn, og hvordan det ser ut til at du er beseiret, troen vet det fremdeles.

205 Nå, til dere syke mennesker, åh, som jeg ønsker å slå dette fast! Når dere griper den troen, at dere kommer til å bli helbredet; enhver—enhver omstendighet, alt annet, alle tegn, alle symptomer som kan peke på at du er i ferd med å dø, du vil aldri rokkes! Dens hvilested er i Guds Ords tilfluktssted, når tro, ekte tro setter seg selv der. Ikke liksom-tro nå; tro. Ikke håp; men tro. Håp er *her* ute, og håper at den var inne. Troen er allerede inne, ser ut, og sier, “Det er gjort.” Ser dere? Det er tro. Det er hvor troen finner sitt hvilested, for den vet at Gud aldri, aldri vil la fienden kjøre over ham. Det har Han aldri gjort. Troen vet det, så, uansett hvordan tingen ser ut.

Noah visste at arken ville flyte. Skjønner? Sannelig.

Daniel visste at Gud kunne lukke løvenes gap.

Hebreerbarna visste at Gud kunne stanse ilden.

206 Jesus visste at Gud ville reise Ham opp igjen, fordi Ordet sa, “Jeg vil ikke etterlate Hans sjel i helvete, ei heller vil jeg la Min Hellige gå i forråtnelse.” Han visste at forråtnelse ville sette inn etter syttito timer. Han sa, “Innen tre dager vil jeg stå opp igjen.” Skjønner? Den fant sitt Evige hvilested i tilfluktsstedet av Guds Ord, og der stod den.

207 Resonnering vil prøve sitt beste for å anerkjenne, “Vel, *dette* systemet er nødt til å være bedre. *Dette* er Det.” Det ser bedre ut fordi du ser med et intellektuelle sinn. Du kan bevise resonnering.

208 Men du kan ikke bevise tro. For, hvis du kan bevise den, er det ikke lenger tro. Men troen kjenner bare Ordet og løftet, og den ser på den tingen du ikke kan se. “Tro er substansen av ting en håper på, beviset på ting som ikke kan sees.” Du kan ikke resonnerer. Jeg kan ikke bevise hvordan det vil bli gjort. Jeg vet ikke hvordan det vil bli gjort. Jeg vet det ikke, men jeg tror det. Jeg vet at det er slik, fordi Gud sa det. Det er avgjort.

209 Det er grunnen til at jeg vet at Dette er rett. Jeg vet at Ordet er rett. Jeg vet at Budskapet er rett, for Det er i Ordet. Og jeg ser den levende Gud bevege Seg omkring Det, for å bevise. Vi er i en utvandring, det er sannelig sant.

210 Ikke en gang døden selv kan rokke ved troen. Menn står bare rett i døden, i den . . . ansikt til ansikt med døden, og roper ut oppstandelsens seier. Paulus, “Åh død, hvor er din brodd? Grav, hvor er din seier?” Skjønner? “For, Kristus stod opp, og de som er i Kristus vil komme frem med Ham ved Hans Komme.” Skjønner? Kan ikke forandre det. Ja.

211 Troen gjør Guds Ord til sitt tilfluktssted for Evig hvile. Den ligger i Guds Ord. Se her, igjen.

212 Nå, vi har bare litt tid igjen, omkring tjuefem minutter, om dere—om dere ikke har noe imot det. [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Jeg—jeg ønsker å fortsette med dette lydbåndet, bare et øyeblikk.

213 Legg merke til dette, kongen, denne nye kongen som stod frem, som ikke kjente Josef. Hva var hans første plan for å ødelegge Israels makt? Var med barna deres. Stemmer det? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Han prøvde å ødelegge barna deres. Lytt nøye nå. Den samme djevel, i en annen form for kongedømme, prøvde å ødelegge Guds eneste Sønn. Skjønner? “Bli kvitt barna først, før de får en begynnelse.” Djevelen er en ordentlig lur, ondskapsfull fugl. Han vet hvordan han skal treffe tingen før den kommer i gang. Han vet det. Skjønner?

214 Og den eneste tingen du egentlig kan gjøre, for å slå ham, er å stole på Kristus, og ydmyke deg selv og la Ham lede deg. Skjønner? Du vil aldri kunne gjøre det på noen annen måte. Dine intellektuelle evner vil aldri gjøre det. Du er nødt til å tro det. Bare stol på Ham. Han er Hyrden. Det er ikke sauenes jobb å holde ulven borte. Det er hyrdens jobb. Men sauene må holde seg til hyrden, for å forbli trygge. Det er min sikkerhetssone, er i Kristus; og Kristus er Ordet. Det er sikkerhetssonen.

215 Følg med. Djevelen, i form av—av Ramses, en konge, det første han gjorde var å bli kvitt barna, med en naturlig død. Og så snart Guds Sønn ble født . . . Han hadde flyttet fra Egypt, fordi Gud ødela Egypt, forbannet det. Det har aldri kommet tilbake siden. Så var han i Roma; satan flyttet sitt—sitt sete opp til Roma. Og det første Rom gjorde, for å ødelegge alt sammen, for å få, være sikker; djevelen, i det romerske systemet, prøvde å ødelegge (hva?) Guds Sønn, til å begynne med. Den samme djevel!

216 Og, i dag, har han gjort den samme tingen, under et åndelig tegn nå, religiøst, som bekjenner Kristendom, og tar våre jenter og gifter dem med katolske gutter, og får dem til å oppdra barna sine katolsk, for å bryte makten til den andre siden. Der har du demonen din. Der har du djevelen som sitter på syv fjell, har på seg den tredobbelte kronen, bare så sleip og utspekulert, smart, intellektuell som slangen; slangens sæd, hans barn, bruker de samme intellektuelle teknikkene. Se.

217 Så dreper de barna, de to andre gangene. De dreper barna med hva? To ganger. Husk nå, se på de to, og de tre. Skjønner? Han drepte barna de første to gangene med naturlig død. Og denne siste gangen, får han tak i barna og dreper dem med åndelig død, giftemål, blandede ekteskap.

218 Sa ikke Daniel den samme tingen, i dette kongedømmet av jern og leire, at de vil blande sæden, og prøve å bryte kraften til det andre folket? Og det er hva de gjør, inntil de har tingen nå. De har en president inne. Nå, den neste tingen du må gjøre, er å sette—er å sette kardinalen inn. Sett hele kabinettet inn, og hva skal du gjøre da?

219 Neste tingen de gjorde, de tok deres penger og—og betalte ned gjelden til Forente Stater, og lånte dem av kirken, og da er du solgt. Nå, vi—vi lever i dag, og betaler vår utenlandske gjeld der borte, med skattepenger som ikke vil bli innbetalt før førti år har gått. Vi har ikke flere penger. Men kirken har det. Sier ikke Bibelen, “Hun var dekket av gull”? Og, åh, du! Men du . . .

220 Det er slik det skjer, ser dere, gifter deres døtre, døtre gifter seg med deres sønner, oppdrar barna deres katolsk, nøyaktig, dreper dem med åndelig død. Sa ikke Bibelen, at, “Han ville kaste henne på en seng av verdslighet, og drepe barna hennes med åndelig død”? Åpenbaringen 17. Skjønner?

221 Det er alltid Ordet. Jeg bryr meg ikke om hvor du går, det er fremdeles Ordet. Det må passe rett inn i bildet. Hvis ikke, er det ikke Ordet, det er ikke Ordet. Kan du ikke få det til å gå gjennom hele Bibelen, da er det feil.

222 Se. I løpet av denne tiden, trente Gud Sin tjener for hans gjerning. Trente ham, ute av deres sikt, utenfor deres planer, deres komploter. Får dere tak i det? Utenfor deres organisatoriske system, trente Gud opp en mann for Sin hensikt. Han lot det bare holde på. Lot ham gifte seg, og få sin kone og barn, barnet Gersom. Han levde et ganske bra liv, velsignet ham der ute. Men, hele tiden gjorde Han ham klar, trente ham.

223 Gud og Hans fiende gjorde i det naturlige da, akkurat som Gud og Hans fiende gjør i det åndelige nå. De drepte dem med naturlig død; nå med åndelig død. Ser dere? Gud fikk en naturlig mann klar, Hans profet, til å gå ned i Egypt. Og satan fikk en Ramses klar, hans naturlige mann, ser dere, får en naturlig mann klar (hva?) til å drepe, eller å samle alle egyptere og hebreere sammen, få dem til å fortsette å tjene dem.

224 Det er hvorfor det er så vanskelig for sinnet å resonnerer imot et utdannelsessystem som kan bevise sine poenger. Skjønner? Det stemmer. Det sinnet vil alltid gå til utdannelsen. Intellektuelle og resonnerende sinn ser Det ikke en gang.

225 Så dere Cecil DeMille's *De Ti Bud*? Jeg antar at mange av dere gjorde. Jeg tror ikke på å gå på kino, alle disse greiene. Men jeg anbefalte det for menigheten, at hvem som helst, om

de ikke hadde noe annet enn det, som ønsket å se den, det ville være helt greit om de ønsket å se den. For, jeg ville ikke la . . . Først, gikk noen av mine brødre. De kom og fortalte meg. Jeg hadde ikke vært i nærheten av en på mange år. Til slutt, dro jeg ned dit, da den var på denne drive-in. Jeg så den. Jeg så hva det var. Så sa jeg til menigheten, "Hvis dere ønsker å gå og se den, er det helt i orden." Der var det. Den var fin, vakker.

²²⁶ Hvordan det knepet av djevelen, hvor slu han var der inne, hvordan han—han gikk inn der for å drepe de barna. Og hvordan det intellektuelle sinn plukket det opp og trodde det, fordi de kunne se det! Det var fornuftig. Åh, hvordan Gud hele tiden trente denne profeten! Og hvordan Egypt trente, i politikk, denne Ramses, til å ta over! Og så kom den store striden, en dag, mellom intellektuell og åndelig kraft. Og Ramses, med alle sine guder, stod der ute og helte vann inn, for—for å velsigne Nilens gud. Gud slo ham, og blod fløt ut av ham. Han hadde . . . Åh, jeg—jeg syntes det var slående, skjønner, å se hva som fant sted. Åh!

²²⁷ Se nå. Det intellektuelle sinn vil alltid gå til en resonnering. Og det kan ikke se den åndelige siden, fordi det er intellektuelt. Åh, heller ikke kunne noen annen tid! De kan ikke se det nå.

²²⁸ De kunne ikke se det i Elias dager. Hvordan kunne denne gamle, skjeggete profeten . . .

Gud tilgi meg for å si en ting som det. Men jeg—jeg feilformulerer . . . Og Gud vet at jeg prøver å gjøre—gjøre det så absurd som jeg kan, slik at dere kan se Guds Ånd.

²²⁹ Som Paulus sa, "Jeg kom ikke til dere i det jeg talte med forførende ord og visdom, siden deres sinn ville vandre av sted til visdommen. Men jeg kom med den Hellige Ånds kraft, slik at deres—at deres—deres—deres håp og tillit ville hvile, ikke i menneskets visdom, men i Jesu Kristi oppstandelses kraft."

²³⁰ Det er hvorfor jeg gjør dette så absurd, ved å kalle den store, gudfryktige profeten, "med et skjeggete ansikt." Fordi, kanskje han var en—en fæl ting i utseende, om han stod side ved side med en velkledd prest, og kalte seg selv en Guds mann.

²³¹ Se på ham. Du kunne se helligheten til den presten, i det intellektuelle sinn. Du kunne se turbanen på hodet hans, og han snudde seg . . . og prestedrakten av lin lå på hans bryst *her*. Du kunne se salveoljen, naturlig, på skjegget hans, som fløt ned til kanten av kledningen hans. Du kunne se offerilden brenne, og alle ritualene i orden. Nå, det er hva det naturlige sinn ville ha gått til.

²³² Det er hva de prøver å gjøre i dag, øyet, porten til sjelen. Men, dere forstår, det åndelige øyet tilbake i det øyet!

²³³ De så på denne gamle, skjeggete mannen som stod der, hår på sitt bryst; og et svært, stort stykke av saueskinn trukket

omkring seg, av lær, et belte om livet, med, antagelig barføtt, små spinkle armer, de hang ned på *denne* måten; og et hvitt, bølgete skjegg over hele ansiktet; og en krokete kjepp i sin hånd, stående der. Men det åndelige øye kunne se Guds kraft som beveget seg der ute, for det var nøyaktig med Ordet. Ikke hva intellektet ser; hva det åndelige øyet ser!

²³⁴ Og det—det naturlige øyet, i dag, ser en glamorøs menighet, et fellesskap med byens ordfører, eller—eller hva mer, i disse denominasjonenes organisasjon. Og de svikter i å se den Hellige Ånds kraft, når Den kan oppreise de døde og helbrede de syke. Og—og—og hvordan. . . Forstår dere? De, de ser, og de ser på Hollywood, og de ser på folk på gaten.

²³⁵ Kvinnene i dag tenker, “Vel, *denne* kvinnen, Susie, hun tilhører menigheten. Hun har klippet håret sitt. Hun går med sminke. Alle i byen liker henne.”

²³⁶ Jeg lurer på hva med Himmelen? Forstår dere? Når det er i motsetning til Ordet, kan ikke Gud gå god for det. Han, Han ville godkjent det i mot Seg Selv. Han ville fornektet Sitt Eget Ord. Og la det være kjent, Gud vil aldri gjøre det, selv om himler og jord skulle forgå. En kortklipt kvinne er en forbannelse i Guds åsyn, eller en kvinne som vil ta på et klesplagg som tilhører en mann. Forstår dere? Det åndelige øyet griper Det; de lever for Etterlivet. Det naturlige sinn lever for å resonnerer over de kjødelige ting i tiden.

²³⁷ Legg nå merke til dette, Gud gjorde dette, og likevel visste ikke folket det. Det kjødelige sinn gikk med resonneringen. Gud kaller nå til en åndelig utvandring. Hvor Han kalte til en naturlig utvandring for Sitt folk, kaller Han i dag til en åndelig utvandring, for (Hans hva?) Hans Utvalgte, bare for Hans Utvalgte.

²³⁸ Nå, Egypt kunne ikke se at Israel var rett, selv om lammets blod var på døren og overliggeren, og tingene som skjedde.

²³⁹ Og Gud der nede, beveget Seg i denne profeten, og tok et menneskes ord. Lot ham stå der oppe, og tok en—en kjepp som han lente seg på, og rakte den ut mot øst, og sa, “La det komme fluer, og myldre over egypterne.” Gikk tilbake dit.

Og alle sa, “Ingen ting skjedde. Ingen ting skjedde.”

²⁴⁰ Men bare en kort stund etterpå, må en liten grønn flue ha begynt å svirre omkring. Etter en stund, var det omtrent én kilo per kvadratmeter, hvor en mann talte skapningen til eksistens.

²⁴¹ Det var en intellektuell Ramses som stod der, som var imot; en veldig religiøs mann, og imot den levende Guds Ånd. Og det naturlige sinn kunne bare se Ramses. Men det åndelige sinn så løftet, og så at det gikk i oppfyllelse.

²⁴² Vel, dersom Josva og Kaleb kunne omtale disse amalekittene, og hetittene, og jebusittene, som om de ikke var

der, likevel dobbelt, eller tre eller fire ganger deres størrelse. Og det naturlige sinn, ved Kades-Barnea, da spionene dro over, sa, “Åh, vi kan ikke gjøre det. Vi. . . De—de er for mye. Vel, vi er som—vi er som gresshopper i forhold til dem.”

²⁴³ Men Kaleb og Josva så Guds løfte, sa, “Vi er mer enn i stand til å gjøre det.” Hvorfor? De så, “Gud sa, ‘Jeg gir dere landet.’” Skjønner? Det kjødelige sinn forstår det ikke. Det åndelige sinn plukker det opp.

²⁴⁴ Og hvorfor? Jeg ønsker å spørre dere om noe. Hvorfor så ikke egypterne disse tingene? Fordi de ikke var utvalgt. Gud fortalte det til Abraham før det skjedde. Få tak i det, du sovende menighet! Gud fortalte Abraham før det skjedde, “Din ætt skal bo i—i Egypt i fire hundre år, og Jeg vil føre dem ut.” Det er grunnen til at de så det, fordi de var utvalgt til å se det. De er utvelgelsen. Israel var utvalgt til å se Guds tegn, og de dro ut av Egypt hvor de vantro gikk til grunne.

²⁴⁵ Og i dag, kaller Gud Sine Utvalgte, Abrahams åndelige Ætt, ved troen han hadde på Guds Ord. Ser dere ikke den åndelige Ætt i dag? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Den ser ikke den intellektuelle menighet. Den ser Ordet. Og Den blir kalt fra disse store denominasjonene, inn i Jesu Kristi Nærvær. Var det forståelig? Fikk dere tak i det? [“Amen.”] Ja vel. Vi vil gå videre. Bare de Utvalgte!

Doktor D.L.Ph., de ser Det aldri. De var ikke utvalgt.

²⁴⁶ Og husk, denne utvelgelsen som kommer nå er ikke kun å dra til en annen nasjon, det er å dra til Herligheten, hvor deres navner er skrevet i Livets Bok hos Lammet. Ikke under det naturlige, lille dyrelammet som brakte Israel ut, så de kunne falle fra derfra og gå tilbake. Men, denne kan ikke. Dette er under Guds Lams Blod som ble slaktet før verdens grunnvoller ble lagt. Og navnene deres ble satt i Livets Bok hos Lammet før verdens grunnvoller ble lagt. Og de er der inne, utvalgt. Og når det Lyset skinner over dem, slik som det, faller disse denominelle murene bort fra dem, og her kommer de. “Kom ut fra deres midte,” sa den Hellige Ånd i disse siste dager. “Rør ikke deres urene ting. Jeg vil være Gud for dere; vær dere sønner og døtre for Meg.” Nå, se.

²⁴⁷ Israel fulgte med. De visste at Gud var virksom i Sine profeter. De. . . Ordet kom til dem, og de kom for å se Det. Og de så Det.

²⁴⁸ Og det intellektuelle tegnet nå, vi ser det nå, at de tror på sine organisasjoner. De er fremdeles i sine læresetninger. Likevel er de. . .

²⁴⁹ Akkurat som Bileam var, som kom opp til toppen av åsen, hvor Israel var. Der var Israel, ikke en nasjon, det var bare et folk som drev omkring, og var skyldige. Og Moab, hans bror,

den intellektuelle, den organiserte mann, kom opp til toppen av åsen, med biskopen eller profeten de hadde, og satte opp et alter, og ofret det samme offeret. Men han kunne ikke å se Ildstøtten og den slagne Klippen i Israels midte.

²⁵⁰ Slik er det i dag. Det intellektuelle sinn så hen til celebriteten som stod der. De klarte ikke å se den slagne Klippen. Til og med biskopen selv, klarer ikke å se den Hellige Ånds kraft, Kongens rop er i leiren. De klarer ikke å se det.

²⁵¹ Så, slik er det igjen i dag. Gud kaller Sitt utvalgte folk, og de er utvalgte nå. Og nå er de utvalgt til hva? Til en gjenoppstandelse. Og hva slags tegn viser Han dem? Gjenoppstandelsens tegn.

²⁵² Hva viste Han dem da? Et utfrielsens tegn, for å utfri dem fra fangenskapet, et tegn på kraft som kunne lukke himlene eller gjøre himmelen svart.

²⁵³ Og nå viser Han gjenoppstandelseskraften til Sin Sønn som lever iblant dem, for å gjenoppreise dem fra denne graven og gravplassen vi er i, til Landet som Han har lovet oss. Gjenoppstandelsens tegn, kaller ut av det åndelige Egypt og det åndelige Babylon, vitende.

²⁵⁴ La meg si dette stille nå, så dere vil gripe det. Gjør det ved det samme systemet som Han brukte i begynnelsen, Han gjør den samme tingen. Forblinder øynene til vantro; åpner øynene til den troende. Og legg merke dette, at politikk gjør det på den intellektuelle siden, politikk og kirke, politikk og nasjoner, alt sammen; og på den andre siden er en åndelig årsak skjult for dem.

²⁵⁵ Gud tok én mann i ødemarken, trente ham opp. Og førte ham tilbake, og tok over tingen, og førte folket ut. Ser dere hva jeg mener? Han kan ikke forandre Sitt program. Han er Gud. Han vil aldri jobbe med en gruppe. Han har aldri gjort det. Han jobber med et individ; og Han gjorde, og Han vil. Og Han lovet, til og med i Malakias 4, at Han ville gjøre det. Det stemmer. Så der er Hans løfte, hva Han var; lovet hva Han sa Han ville gjøre, og her er vi. Hvilket folk, lykkelige, skulle vi være; gir dem tegnet, ved Hans lovede Ords tegn, lovede Ord. Han lovet Han ville gjøre det. Og en. . . "Skal gjenopprette folkets Tro, folkets hjerter, tilbake til de opprinnelige pinsefedrenes Tro." Han lovet å gjøre det, og viser Sine tegn.

²⁵⁶ "Slik det var i Sodomas dager, slik skal det være ved Menneskesønnens Komme." Hva slags tegn så menighetene i Sodoma? Hva så den intellektuelle menighet? To forkynnere. Hva med den åndelige Menighet, utvalgt, Abraham og hans gruppe? Så Gud åpenbart i en kropp av kjøtt, av menneskekjøtt, som kunne skjelne ånden og si hva Sara sa bak ham. "Slik det var på Lots dager, slik skal det være ved Menneskesønnens Komme." Vi ser den Hellige Ånd iblant

oss, Som gjør den samme tingen, arbeider i menneskekjøtt. Det er timen. Skjønner? Vi er bare her, venner. Det er alt. En utvandring er i gang.

²⁵⁷ Men legg nå merke til, Han gjorde det da ved hva? Følg med, og ta på deg din åndelige tenkning. Måtte den Hellige Ånd legge til side den gamle hatten av likegyldighet nå, og følg nøye med. Når Gud noen gang tar en beslutning om å gjøre noe som helst, på en måte, kan Han aldri forandre det.

²⁵⁸ I Edens hage, da Han ønsket å gjenløse et menneske tilbake til fellesskap, tok Han en beslutning: det var blodet. De prøvde utdanning, de har prøvd denominasjon, de har prøvd å nasjonalisere, og alt mulig annet, og det virker aldri. Det er kun ett sted hvor Gud noen sinne vil møte et menneske, det er under det utgytte blod, slik det var i Eden. Det har aldri forandret seg. Det eneste stedet Gud møtte, i Jobs dager, var under offerlammet. Eneste stedet Han møtte i Israels dager, under offerlammet; slik Han gjorde i Edens hage, under offerlammet.

²⁵⁹ Det eneste stedet Han møter i dag, er ikke i denominasjonene; de bråker og krangler hver for seg. Ikke i kirkelighet; de gjør fremdeles den samme tingen. Ikke i de intellektuelle; de er helt forvirret. Men under Lammets Blod, kan enhver troende møtes med fellesskap, hvor Livet er.

²⁶⁰ Gud valgte, i utvandringens dager, Han kalte ut en gruppe. Og ut av den gruppen, vil jeg at du skal legge merke til noe, Han fikk bare to som gikk til det lovede land. Hva valgte Han å ta dem ut ved, politikk, organisasjon? Han valgte en profet, med et overnaturlig tegn av en Ildstøtte, slik at folket ikke skulle ta feil. Hva profeten sa var Sannheten. Og Gud kom ned, en Ildstøtte, og stadfestet Seg Selv, viste Sitt Ord. Stemmer det? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.] Det er hva Han brakte, Hans første utvandring. Hans andre utvandring. . .

²⁶¹ Gud går alltid i treere. Han er fullkommen i treere. Dere legger alle merke til forkynnelsen min, det er alltid treere og sjuere. M-hm. Sju er det "fullstendige." *Treere* er Hans "fullkommengjørelse." Første, Andre og Tredje Rykk. Og, åh, alt, alt sammen. Ser dere? Rettferdiggjørelse, helliggjørelse, dåpen i den Hellige Ånd. Far, Sønn, Hellige Ånd. Alt sammen! Forstår dere? Følg med.

²⁶² Hva gjorde Han, den første utvandring? Han sendte en profet, salvet med en Ildstøtte, og Han kalte folket ut. Det var Hans første utvandring.

²⁶³ Og da Israels tid var omme, sendte Han igjen en Gud-Profet, med en Ildstøtte. Johannes så Den stige ned fra Himmelen som en due. Og Han sa, "Jeg går til Gud og Jeg vender tilbake til Gud."

²⁶⁴ Etter Hans død, begravelse og oppstandelse; Saulus fra Tarsus, på sin vei ned til Damaskus, så den samme Ildstøtten. Og siden han var en hebreer, godt opplært i Ordet, sa, “Herre, Hvem er Du?” Han visste at det var Herren, denne Ildstøtten. Han var en hebreer. Sa, “Hvem er Du?”

Og Han sa, “Jeg er Jesus.”

²⁶⁵ Den andre utvandring, Han brakte en Profet, salvet, som var Hans Sønn, Gud-Profeten. Moses sa Han ville være en Profet; og hadde Ildstøtten, og gjorde tegn og under. Og den samme Profet sa, at, “Den som tror på Meg, de gjerninger Jeg gjør skal også han gjøre.”

²⁶⁶ Og her lovet Han den samme tingen i utvandringen i de siste dager, og Han kan ikke forandre det. Og ved vitenskapelig bevis, ved Åndens vitnesbyrd, ved Åndens gjerninger, ser vi det i dag, denne store Ildstøtten som beveger Seg iblant oss; og tegnene og underne av Jesu Kristi gjenoppstandelse, som kaller folket fra en denominell sammenheng, inn i Jesu Kristi nærvær, for å leve, på reise til et Land. Det er ingen feil, venner. Det er ikke hva jeg sier; jeg er bare deres broder. Men det er hva Gud beviser for dere, som gjør det til Sannheten. Samme Ildstøtten Han brukte i de andre to, Han har satt Den iblant dere i dag, og bevist Den ved vitenskap. Som dere vet, *Life* magasinet trykte Den forrige måned, der borte. Hvor . . .

²⁶⁷ Hvor mange var her og hørte meg fortelle om det, hva som skjedde, før det gjorde det? Jeg tror omtrent alle i menigheten.

²⁶⁸ Der er det. De vet ikke hva det hele handler om; vitenskapsfolkene prøver. Noen har et bilde av Den, ringte inn, “En Sky, tjuseks miles høy, i form av en pyramide.” Syv Engler er representert der inne, tok det tilbake og bragte dere Guds Ord, under inspirasjonen. Det forteller dere disse timene dere kommer og lever i. Det åndelige sinn vil plukke det opp med en gang, skjønner, og forstå det. Det er en utvandring. Vi kommer til å dra herfra, en av disse dagene. Takket være Gud. Husk.

Og jeg vil avslutte, bare et minutt. Jeg har ti minutter.

²⁶⁹ Legg merke til Ildstøtten som kalte dem ut, ledet dem til det lovede land, under en profets salvelse. En Ildstøtte som de kunne se på, ledet dem til det lovede land, under en salvet profet. Og hele tiden vendte de ham ryggen. Stemmer det? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Sannelig.

²⁷⁰ Nå, jeg vet vi må ha et dåpsmøte. Jeg har omtrent seks sider til her, antar jeg. Men jeg skal stoppe nå, bare om et minutt.

²⁷¹ Se på det. Vi er i en utkallelse. “‘Kom ut av Babylon, Mitt folk,’ sa engelens røst.” Ut av hva? Forvirring. Har metodisten rett, eller baptisten, eller katolikken? “Kom ut av det.” Gud

har rett. Hvordan vet du det? “La hvert menneskes ord være en løgn, og Mine være Sannheten. Kom ut av det.” Hva vet du? Den samme Ildstøtten, den samme salvende Ånd, som leder mot Løfteslandet.

²⁷² Legg merke til dette, ledet dem, førte dem ut, ledet dem til det lovede land; Israel, nasjonen.

²⁷³ Og den samme Gud, den samme Ildstøtten! Som bare . . . ”De sier at den . . . at det kameraet . . . ” Når dere leser George J. Lacy; ikke meg, nå. Dere leste hvor George J. Lacy undersøkte dette fotografiet. Lederen i FBI, for fingeravtrykk og dokumenter, der er hans uttalelse. “Noen sier, ‘En dobbelteksponert linse.’” Titusener av mennesker har sett på Den, med sine egne øyne. Vi stod der og så på Den. Dere har sett på Den. [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Det er ikke det. “De sa, ‘Det var en optisk illusjon.’” Hva sa herr Lacy? “Kameraets mekaniske øye vil ikke ta psykologi.” M-hm. Var ingen optisk illusjon. Den er der, den samme Ildstøtten.

Så sier de, “Åh, vel, det var illusjon.”

Nå, kameraer, alle, hundrevis av miles fra Tucson!

²⁷⁴ Seks måneder før det skjedde, fortalte vi dere, ved den Hellige Ånd, at jeg ville dra dit for å plukke opp nyhetene. Fordi, pyramidens Inskripsjon på utsiden, slik broderen hadde drømmen, og jeg tydet den for dere. Det er hele tydningen. Nå, alle mysteriene med rettferdiggjørelse, helliggjørelse, dåpen i den Hellige Ånd, var ferdig forklart. Nå ble de løse endene fra det plukket opp, som var skjult i de Syv Segl, ikke de syv menighetene. De Syv Segl åpenbarer hemmelighetene. Og så åpnet Han denne tingen opp, på toppen, og fant en Klippe der inne, hvit, som aldri hadde blitt skrevet på. Det var et mysterium.

²⁷⁵ Dro til Tucson; forutså det før det skjedde. Sto nord for Tucson, vitner står her med det, da et smell kom, som rystet fjellene av bakken, omtrent. Og på samme tid, hang en sirkel av Lys der borte i luften, da vitenskapen tok bildene nå. “Tjueseks miles høyt,” omtrent fem ganger distansen som tåke eller noe som helst kunne ha. Og de kan ikke en gang finne hva som forårsaket det.

²⁷⁶ “Det skal bli Lys ved kveldstid.” Stien til Herligheten vil du sannelig finne, hvis du er utvalgt. Den Sæden faller på tørr grunn, på steiner, den vil aldri gjøre noe; harde, steinete hjerter som ønsker å være likegyldige. Men om Den vil falle på den myke, fruktbare troens jord, vil Den bære fram en Kristen, som bærer Åndens frukter.

²⁷⁷ Legg merke til hvordan Gud gjorde det. Nå har Han den samme Ildstøtten. Som er stadfestet.

Noen sa, “Hvorfor drar du ikke og forteller de vitenskapsfolkene om Den?”

²⁷⁸ Tror dere de ville ha trodd på Den? “Ikke kast perlene dine for svin.” Jesus sa at vi ikke skulle. Jeg har ingen ledelse til å gjøre det, selv om jeg bor midt i byen hvor de snakker om det. Jeg tenkte jeg skulle dra ned. Den Hellige Ånd sa, “Hold deg unna. Det er ikke til dem. Gå tilbake og fortell tabernaklet.” Ja vel.

²⁷⁹ “Og det skal skje. Hvis det de sier skjer, da, husk, har Jeg talt,” sier Herren, “se, før det skjer.” Der skjer det. Lytt til Bibelen, Guds Røst som roper på deg i denne dag.

²⁸⁰ Jeg vil at dere skal merke dere dette nå. Denne samme Ildstøtten leder folket igjen til et Løftesland, Tusenårsriket. Hvor vi fant ut, under inspirasjonen av dette Sjette Segl, (det har aldri blitt forkynt før), hvordan jorden må bli rensset for Tusenårsriket. Ildstøtten leder dem til et Tusenårsrike.

²⁸¹ Og legg merke til dette, at Ildstøtten som ledet Israel fra fangenskapet, i den utvandringen; Ildstøtten, under Guds lederskap. Gud var Ilden, og Ildstøtten salvet kun profeten. Ildstøtten skulle stå som et Himmelsk vitne om at Moses var kalt ut.

²⁸² Husk Datan, og dem, sa, “Vel, vi burde starte en organisasjon. Moses, du tar for mye på deg selv. Du prøver å si at du er den eneste hellige iblant oss. Hele Herrens forsamling er hellig. Hvordan kan du ta dette på deg selv?”

²⁸³ Og Moses falt på sitt ansikt og begynte å gråte. Gud sa, “Adskill deg selv fra ham. Jeg vil bare åpne opp jorden og svelge ham bort.” Forbilde. Hvordan kan . . . Moses sa til dem at han fortalte dem hva Gud hadde sagt, og Gud stadfestet Det til å være Sannheten.

²⁸⁴ Til og med Miriam, profetinnen selv, og Aron, lo av Moses, fordi han giftet seg med den etiopiske jenta, gjorde narr av ham. Og Gud ble sint; tale imot Hans tjener. Hva gjorde Han? Han kalte dem ut til tabernaklets dør. Og Miriam, selv om hun var en profetinne. Men Moses var mer enn en profet, mer enn en profet. Han sa, “Frykter dere ikke Gud? Hvis det er en profet iblant dere, vil Jeg Herren tale til ham i visjoner, og gjøre Meg Selv kjent for ham i drømmer, men,” sa, “ikke Moses.” Sa, “Frykter dere ikke Gud?” Og hun—hun var halvveis død med spedalskhet, i samme øyeblikk. Dere vet det.

²⁸⁵ Sa Han ikke, “Johannes døperen. Dro dere ut for å se en profet? Ja, mer enn en profet”? Hvorfor? Hvorfor var han mer enn en profet? Han var Paktens budbærer, arken som knyttet de to dispensasjonene sammen.

²⁸⁶ Og i dag, den . . . hva vi har iblant oss, denne Hellige Ånd, er mer enn en profet. Det er Gud åpenbart iblant oss, med Sitt Ord for å bevise det. Gjør mer enn en profet, tusen ganger mer enn profetene gjør.

287 Elias, en av de største profetene i tidsalderen, gjorde bare fire overnaturlige ting, i hele sitt liv på åtti år og noe. Og Elisa, med en dobbel porsjon, gjorde åtte.

288 Og vi ser tusener ganger tusener, med våre egne øyne, se på Herrens Engel, i en Ildstøtte. Vitenskapelig søk, tar det til verden, og vet at de kommer til å bli dømt ved Den. Hva gjorde det Lammet, denne Herrens Engel, som var Kristus? Tror dere det? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.]

289 Johannes 6. De drakk alle dette vannet, og hadde en fin tid og gledet seg. Han sa, "Jeg er Livets Brød som kommer fra Gud ut fra Himmelen. Jeg er den Klippen som var i ødemarken."

290 De sa, "Nå vet vi at Du er gal. Du er—Du er gal. Du, Du har en djevel på Deg. Du er en gal Mann, med en djevel." Dere vet, folk får en ånd på seg, noen ganger blir de veldig aktive, religiøse. De sa, "Du er—Du er en djevel. Du har en djevel på Deg. Du er en samaritaner, og Du har en djevel på Deg." Sa, "Og her, Du er ikke en gang mer enn femti år gammel, og sier at Du har sett Abraham?"

291 Jeg kan se Ham tre et par skritt tilbake. Sa, "JEG ER DEN JEG ER. Før Abraham var, ER JEG." Det var en brennende Ild, den Ildstøtten i busken.

292 Da Han døde, og stod opp på den tredje dagen, og Saulus møtte Ham på veien ned, var Han tilbake til den Ildstøtten. Sa, "Jeg kommer fra Gud, og Jeg går til Gud."

293 Da Peter var i fengsel, kom denne Ildstøtten inn, åpnet dørene og tok ham på utsiden. Det stemmer.

Hvor ledet den Ildstøtten dem?

294 Husk nå, Moses var ikke Ildstøtten. Han var den salvede lederen, under denne Ildstøtten, og Ildstøtten stadfestet kun hans Budskap med tegn og under.

295 Og den Ildstøtten ledet dem til landet som Gud lovet dem, hvor Han Selv ville bli gjort kjød iblant dem, en dag. Stemmer det? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.] Hva gjorde de? Knurret og vred på seg, og alt mulig annet, for å vise at det var under blodet til et vanlig lam.

296 Men denne gangen (ære være Gud), Støtten som vi ser iblant oss, Ildstøtten, vil lede oss til Tusenårsriket, hvor Han vil vende tilbake til Sitt folk i det store Tusenårsrikets regjeringstid etter denne utvandringen, hvor vi vil leve Evig med Ham. Han har alltid Faderens Ord, beviser alltid at Det er rett.

297 Vi er i en utvandring. Og som vi forlater, og skrur av lydbåndene et øyeblikk. Åh, mine venner, mine brødre, både dere som er tilstede og som vil høre lydbåndene, la meg . . . som deres bror og en borger i Guds Kongerike. Kom ut, i denne

utvandringen, for alt som blir latt tilbake vil bære dyrets merke. Kom ut av Babylon. Kom ut av denne forvirringen. Kom ut av disse systemene, og tjen den levende Gud. La . . .

²⁹⁸ Denne veldige Paktens Engel! “Jesus Kristus, i form av Gud, anså det ikke som ran, men ble likestilt med Gud.” Nå er Han en Ildstøtte, i den samme form som Han var der tilbake, som brakte den første utvandringen, brakte den andre utvandringen, og her er Han med den tredje utvandringen.

²⁹⁹ Den første utvandringen, hva gjorde Han? Han førte dem ut av et naturlig land, til et naturlig land.

³⁰⁰ Den andre utvandringen, førte Han dem ut av en åndelig tilstand, inn i en åndelig dåp i den Hellige Ånd.

³⁰¹ Nå fører Han dem fra den åndelige dåpen i den Hellige Ånd, rett tilbake inn i Tusenårsrikets Evige Land og det store Kommende Liv. Samme Ildstøtten, ved det samme salvede systemet, den samme Gud som gjør de samme ting! Og det samme Ordet, erklærte den første, erklærte den andre. Det samme Ordet, erklærte den andre, har erklært den tredje, og her ser vi Den iblant oss.

³⁰² Kom ut. Åh! Kom ut av dette kaoset. Kom til den levende Gud. Kom til Ordet. “Og Ordet ble gjort kjød og bodde iblant oss.” Og nå er Han i vårt kjød, bor iblant oss. Kom ut og tjen den levende Gud.

³⁰³ Mens vi bøyer våre hoder. [En broder ber i et annet tungemål. En annen broder gir en tolkning—Red.]

³⁰⁴ Med hodene deres bøyd. Fra dypet av din sjel, fra dypet av alt som er i deg, er du villig til å huske å . . . Dere er klare til å stoppe alle verdens ting, og leve for Gud? Nå, om du ikke mener dette, så gjør det ikke. Men om du mener det, med hele ditt hjerte, at du nå er overbevist. Som Jesus sa på slutten av Sin tjeneste, “Tror dere nå?” Er dere overbevist om at disse tingene er rett, stadfestet av Gud, og at vi er i endetiden, og dere virkelig ønsker å komme til Kristus nå? Kom i denne utvandringen, i en utkallelse fra likegyldighet, denominelle ismer, ideer og ting av verden. Og dere ønsker å overgi dere helhjertet til Ham og komme ut i utvandringen, til det velsignede lovede Land, vil dere løfte deres hender mens vi ber? Er dere virkelig sikre på at dere ønsker å komme ut, alle sammen?

³⁰⁵ Himmelske Far, de som har sine hender oppe, la dem komme ut nå, Herre. La den Hellige Ånd, på Ordet løfte, la den Hellige Ånd flytte inn i deres hjerter. I vår forsamling, var det omkring tjuve hender, antar jeg, Fader, som er tilfreds og vet at det er—at det er sant, og de ønsker å komme ut. Hvis det var . . .

³⁰⁶ I dagene da Israel kom ut, ut av to og en halv million mennesker, var det bare to som kom inn i landet.

307 På Jesu Kristi dager, var det bare omkring hundre og tjue som klarte det.

308 Og nå, i verdens endes dager, sa Du, "Porten er trang, og veien er smal, og det vil være få som finner den. Men veien som leder til fortapelse er bred, og mange vil gå inn." De Ordene kan ikke svikte. De er Dine.

309 Nå ber jeg for dem, Herre. Jeg ber om at Du vil, i denne time, ved Din Hellige Ånd, omskjære disse hjertene. Ta ut alle ting som er av verden. Omskjær deres ører, for de kan tydelig høre Guds Røst, som kaller gjennom Hans Ord og gjennom dagens Lys. Og gi det, Herre, at deres øyne må bli åpne, at de kan se Guds herlighet i denne siste avsluttende time. Du sa, "Alle som Faderen har gitt Meg vil komme, og jeg vil reise dem opp på den siste dag."

310 Herre, kanskje er det mange her som ikke ennå forstår. Jeg ber om at Du vil arbeide med dem, og vil la dem få en ny anledning, Herre, slik at de kan bli i stand til å forstå, og å høre Deg tale gjennom Ditt Ord, og bevise Deg Selv; og så tale til oss i den overnaturlige røst, og så med en tolkning; å se Dine store gjerninger bevise Det å være sant, i følge Bibelen. Jeg ber, Gud, at Du vil tilgi oss for våre synder nå, og som jeg legger meg selv over dette Ordet.

311 Gud, jeg tenker at, bare for en uke siden, la jeg—jeg meg over en død mann på gulvet her. Jeg så den store Hellige Ånd bringe ham tilbake til livet. Øynene hans vred seg bakover i hodet hans, liggende død. Bare noen få ord hvor jeg kalte på Ditt Navn, så jeg ham leve. Her er han i dag, fremdeles i live. Herre, Du er den samme Gud, som, da Paulus la seg selv over den gutten, som hadde lyttet til ham forkynne så lenge, den mannen falt fra vinduet. Du er den samme Gud som kan gjenopprette liv. Vi takker Deg, Far. Måtte . . . Den vantro vil kanskje ikke tro. Men vi tror, Herre. Du har bevist Deg Selv for oss.

312 La nå mitt hjertes meditasjon, tankene i mitt sinn, min styrke og alt, bli smeltet inn i dette Ordet. Og la Ordet og jeg, sammen, Herre, med folket, marsjere mot Guds Kongerike. Gi det, Herre. Tilgi våre synder. Helbred vår sykdom, og gjør oss til undersåtter av Ditt Kongerike.

313 Og nå, som disse kommer, Herre, og bassenget blir åpnet, vannet er klart, og dåpen vil begynne om noen få minutter, husker vi at da dette samme Evangeliet ble forkynt, sier Bibelen, "Så mange som trodde ble døpt."

314 Det ligger lommeterklær her, Herre, som jeg velsigner i Jesu Kristi Navn, til de sykes helbredelse. Da når . . .

315 Møtene våre er lange, trukket ut, for timene er sene. Vi må legge Ordet inn mens det er en jord å legge Det i, for den kalde vinteren kommer. Vi ser det. Bladene faller, og vi vet

at vinteren er nært forestående. Vi må skrape i overflaten og begrave Sæden. Så jeg ber, Himmelske Far, at Du vil tale til hvert hjerte.

³¹⁶ Og Bibelen sa, “Så mange som trodde ble døpt.” Og, Herre, hvis det nå er mange her som har trodd, og ennå ikke blitt døpt i Ditt elskede Barns Navn, Jesus, måtte de komme denne morgen, stille og ydmykt, og bekjenne sine synder, og dø ut til verdens ting; for å bli begravet, for å ta på seg Jesu Kristi Navn; og å leve gudfryktig, heretter, ved den Hellige Ånds hjelp. Vi overgir dem til Deg nå, Herre, for denne hensikt, i Jesu Kristi Navn. Amen.

³¹⁷ Nå overlater vi møtet til broder Neville, og hva enn han har å si, mens vi gjør oss klare til dåpsmøtet.

³¹⁸ Og i kveld, klokken halv åtte, om Herren vil, ønsker jeg å ta dette andre Budskapet opp på bånd. Inntil da, Gud velsigne dere.

DEN TREDJE UTVANDRING NOR63-0630M
(The Third Exodus)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndags formiddag, den 30. juni, 1963, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2013 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org